

Els homes es coneixen pels seus actes

Un article lamentable

La *Veu de Catalunya* va publicar ahir un editorial violent i pintoresc contra els periòdics i els homes esquerristes de Catalunya que a hores d'ara encara gosen parlar. Això, per al diari regionalista, és inadmissible. Pobre de nosaltres, doncs, i pobres dels nostres col·legues esquerristes, si ara governés la Lliga, o si exercís de censor l'editorialista de *La Veu*!

Els periòdics i els homes d'esquerra catalans hem de callar, hem de romandre a la penombra. *La Veu* ha de tenir el monopoli de la premsa catalanesca, i la Lliga ha de tenir el monopoli de la política catalanista. Que calli tothom quan *La Veu* parla. Que tothom resti en la penombra quan actuen sota el raig de llum el senyor Cambó, el senyor Ventosa, i el senyor Duran i el senyor Pellicer!

La *Veu de Catalunya* sosté, en el seu al·ludit editorial, la tesi de les culpes col·lectives dels partits i els periòdics. No s'adona tan solament que aquesta tesi reaccionària està en plena contradicció amb les tesis que el mateix diari ha sostingut en qüestions transcendents com la situació de l'Estatut de Catalunya i la continuació del Parlament català. Catalunya, ha dit *La Veu*, no pot ésser col·lectivament responsable dels actes d'uns homes o d'uns grups. El Parlament català, ha vingut a dir, no és col·lectivament responsable dels actes d'alguns diputats. Però ara *La Veu* clica i esvalota per a protestar del fet que els homes i els periòdics de determinades tendències puguin parlar i mostrar-se en públic, baldament sigui a través de les limitacions de l'hora actual.

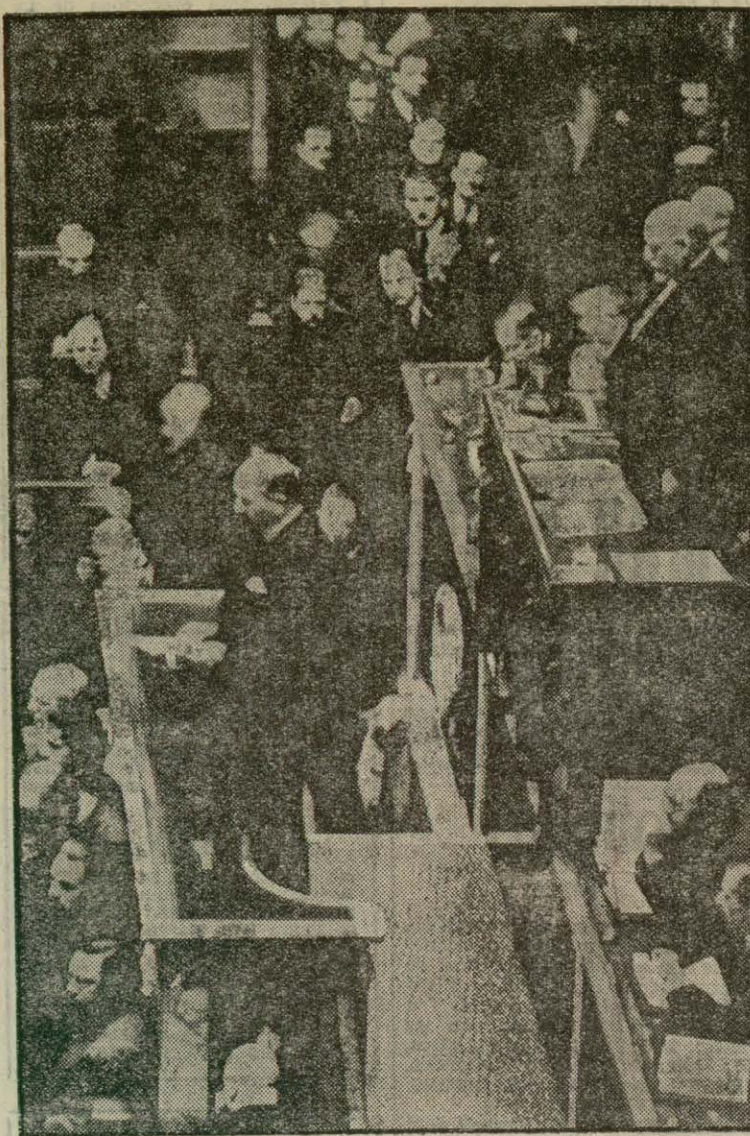
L'article editorial que ahir *La Veu* publicava és una nova dissort en la història del full de la Lliga. El tal article ve a ésser una delació i una exigència de persecucions. Pot anar de parella amb aquell altre article de l'any 1909, que no duia literalment l'epígraf «Delatels», com alguns han cregut per confusió, però que era efectivament una invitació a delatar.

La Veu no denuncia ara cap crim ni cap delictes. Denuncia el fet que, al seu dir, ressorgeixen els partits, els periòdics i els homes d'esquerra. Denuncia «el que és inadmissible»: que parlin, i escriguin i es manifestin a plena llum els elements esquerristes de Catalunya.

Mentrestant els homes de la Lliga treballen a Madrid, alternant l'afalac i l'amenaça, per a veure si poden aconseguir altra vegada una cartera de ministre i un bon tracte en les coses de Catalunya. Probablement l'editorial d'ahir està escrit per contraure nous mèrits davant el senyor Gil Robles i davant *El Debate*, que tan despectivament tracten la Lliga Catalana.

I bé: per la part que ens toca, hem de dir que, dintre els límits de les possibilitats de cada moment, seguirem parlant mentre tinguem l'ús de la paraula. I seguirem escrivint mentre tinguem una ploma als dits, encara que *La Veu* ho declari inadmissible.

EL NOU GOVERN FRANCES

Flandin llegeix la declaració ministerial del nou Govern que en la portada «la interior de França no significa cap solució sinó un parèntesi»

(Foto. S. Català)

CABALES I RUMORS

Hom creu imminent el plantejament de la crisi

El senyor Gil Robles l'anuncia per al dimarts vinent

Madrid, 15. — La nota més destacada durant la sessió i als passadissos, fou la violenta sortida del senyor Salazar Alonso, apear dels esforços que feu per detèr-lo el senyor Guerra del Río.

El senyor Salazar Alonso sortí als passadissos e la Cambra indignadíssim pel discurs que havia pronunciat el senyor Samper. L'acompanyaven diversos diputats radicals.

El senyor Salazar Alonso, visiblement indignat, va dir les següents paraules:

— Jo no puc callar més ni encara per disciplina de partit. El senyor Samper està fent esforços per a no caure i no vol morir sol.

El senyor Pérez Madrigal, s'apropà al senyor Salazar Alonso, i li va dir:

— El que es vol és convertir el partit radical en la tomba de «Jo-selito».

El senyor Salazar Alonso, va dir després:

— Ara que ja no pertanyo, puc parlar.

Un periodista li va dir:

— On no pertanyo, vós?

— Es norma de prudència — va contestar el senyor Salazar Alonso.

no preguntar en aquestes situacions.

Immediatament després els senyors Sánchez Fuster i Echeguren cridaren el senyor Salazar Alonso, qui passà al saló de ministres a conferenciar amb el cap del Govern, i va dir abans d'entrar:

— Jo no puc callar més. El senyor Samper m'impulsa, però hauré de deixar-ne parlar per a defensar-me.

El senyor Salazar Alonso va conferenciar amb el cap del Govern uns vint minuts.

A la sortida alguns diputats radicals li van dir que havia de tornar al saló de sessions, i el senyor Salazar Alonso va dir que se'n anava a l'Alcalá, on tenia mol treball per a fer.

Madrid, 15. — Als passadissos de la Cambra es deia que la crisi era imminent, i deien alguns diputats que seria total, i altres parcial.

L'ex-ministre senyor Franco, convençut amb el senyor Villanueva i li va dir que això havia d'averse produït fa un mes, perquè la situació és veritablement inaguantable.

Madrid, 15. — El senyor Gil Robles va celebrar una llarga conferència amb el cap del Govern.

Els periodistes van preguntar al cap de la «Ceda» si interdiria el debat, i va dir que si i que convenia que acabés avui mateix el debat sobre Astúries. Esperaria el seu acabament per a defensar la proposició incidental que tenia presentada.

Un periodista li preguntà:

— Quan es produirà la crisi?

— Quan hi ha Consell? — va preguntar a la vegada, el senyor Gil Robles.

— Fins el dimarts no n'hi haurà — van contestar els informadors.

— Doncs, aleshores, el dimarts — acabà dient el senyor Gil Robles.

Una versió respecte als homes que poden formar el nou Govern de la Generalitat que seria presidit pel senyor Estadella

En un altre lloc del nostre diari ja diem que en algun centre oficial ahir es donava com a cosa gairebé segura que el govern de la República nomenarà el senyor Estadella per a ocupar el càrrec de Governador General de Catalunya, el qual, a mateix temps seria el President de la Generalitat per mentre durés l'actual situació d'interinitat.

A títol d'informació, i per a completar la ja donada, podem afegir que, ahir passada, en circuits pontics autoritzats es deia amb molta insistència que ja estaven nomenats, i principi, els homes que han de formar el govern que presidirà el senyor Estadella.

Aquest govern, segons els esmentats rumors, estaria format pels senyors: Felip Rodés, que ocuparia la cartera de Justícia; Eduard Batalla, la de Treball; Josep Maria Tallada, la de Finances; Prieto Bances, la de Cultura; Carres Pons, la de Governació; Ametlla, la d'Obres Públiques i Sanitat; Carlos Jordà, la d'Agricultura, i dos consellers més sense cartera, un dels quals seria el senyor Cirera Volta.

Advertim una vegada més que aquesta informació la recollim únicament a títol de rumor i en atenció als medis en circulava la versió.

DE MADRID Estant

LAMAMIE APLAUDIT PER LA C. E. D. A.

El pivot del moviment vers la modificació del Govern

(Crònica del nostre redactor especial a Madrid, Alard Prats)

La interpellació sobre els fets d'Astúries tendeix a una superavitència ininterrompuda. El tema, d'encà que s'inicià al Saló de Sessions, semblava enganyar-se. Després d'ell sols un punt de mira ha estat exposat i en ell han trobat plena coincidència oradors e la C. E. D. A., tradicionalistes i els consabuts renovadors d'Espanya que tenen per capítol Góicoechea Cosculluela. Durant tota la tarda d'ahir s'ha desenvolupat la intervenció de diputats que, entorn a aquest apassionant tema de la revolució d'Astúries, posessin de relleu nous aspectes.

Oradorament la Sr. Pero, segons sembla, hom estima convenient un lapse de temps en l'aportació de nous dades que, dintre de la unitat d'apreciacions i de judicis mantinguts pels elements d'extrema dreta, podrien ésser considerats com a temptatives d'interpretació ideològica. Mentre la indubitable intenció política que anima la interpellació va fent el seu camí. A peu ferm, els senyors Samper i Hidalgo reben, al banc blau, les impetuoses invectives de monàrquics i tradicionalistes.

Tan aviat com un diputat de l'oposició significativa es proposa templat l'exit es llença contra el senyor Samper o el senyor Hidalgo o el senyor Roça. Aconseguir l'ambició és automàtic. Els radicals, per decòrum extern, s'aguanten les ganes d'aplaudir. Però els costats aplaudixen rabiosament qualsevol acció o reticència que als ministres en qüestió són dedicats. A la tarda d'ahir, després d'aguantar impassibles les contínues «abastades», els senyors Samper i Hidalgo acabaren per carregar de ràbia de replicar adequadament a tanta provocació i fins a estones grolleria. I així va moixentat molt el senyor Salazar Alonso, el qual, fent els seus peus saltarons, abandonà el saló de sessions. El pobre confessa que els seus delicats nervis no podien suportar un moment més el trist espectacle dels ministres aindestables al banc blau, i molt menys que aquests es defensessin contra les pobres imputacions que hom els feia. En conseqüència, sembla que el Sr. Gil Robles es decideix a ingressar a la C. E. D. A.

La sessió continuà després el mateix to, excepte en el moment en què el senyor Anglada de Sojo ha pronunciat algunes paraules. A després d'ahir, molt breu la seva intervenció, ha semblat molt llarga.

Moments abans, i enmig d'un

gran silenci, el senyor Lerroux ha llegit el decret, que acabava d'esser signat pel senyor President de la República, que suspèn el funcionament de tots els òrgans legals de l'Autonomia de Catalunya.

Hom esperava la intervenció del senyor Miguel Maura i la del senyor Martínez Barrio. Tal vegada demà parlin, potser no tinguin ocasió de parlar, malgrat que ja cerquin.

La impressió és que no s'arribarà a la fi de la interpellació d'Astúries sense que el Govern actual no sigui substancialment modificat.

Avui no podem publicar l'acostumat article del nostre estimat col·laborador Antoni Rovira i Virgili.

LECTOR:

Estem molt satisfets de l'acolliment cordial que dispenses al nostre diari. Entre tots l'hem de fer i de sostenir. Ara volem demanar-te un petit favor més. No t'ha de costar res.

Abans de fer una compra, recorda les cases que anuncien a LA CIUTAT.

Un cas vergonyós

Ja tornen a actuar monàrquics i carlins

Coniem de «El Liberal», de Madrid:

«Hasta ahora aparecían tímidamente llamados monárquicos y carlistas en Cataluña. La opinión republicana había logrado arrollarlos fácilmente; mas he aquí que surgen de nuevo a la vida política catalana aquellos peligrosos brotes representativos de dos partidos que tanta mala han causado a España y se manifiestan subversivamente a la salida de unos piadosos sufragios celebrados en recuerdo de quienes cayeron bajo los pliegues de la bandera tricolor, de esa bandera limpia que no cobijó ninguna inmundicia ni angustia ningún desastre colonial ni cubrió ninguna aventura africana.

El caso altamente bochornoso del sábado no puede repetirse en Barcelona, la calle no es de los monárquicos ni de sus aliados. La calle es aún del pueblo republicano.»

Per la nostra part ens estavem el comentari.

INQUIETUD DAMUNT D'EUROPA

La premsa suïssa acusa Alemanya de precipitar encara més el seu armament clandestí. El ministre de defensa nacional d'Holanda, en un discurs pronunciat a la Cambra, recorda als diputats que en els moments per als quals Europa no es pot parlar de fer economies en el ram de guerra, molt al contrari; cal prevenir-se i fer noves despeses.

Rússia envia a l'Àfrica — la seva aliada — una Comissió que sembla té l'encàrrec de comprar material d'aviació. Quin mal vent, doncs, com ve damunt d'Europa?

A judicar per les informacions oficials poques vegades com ara hauríem viscut en un millor estat de pau internacional, sobretot després de les anàlisis produïdes per l'atemptat de Marsella.

Les acusacions fetes a Alemanya pels aliats per la banda dels alemanys, són contestades amb altres acusacions tot insistint que, malgrat els desmentiments oficials, és cert que França, Anglaterra i Bèlgica han començat un Tractat especial aeri.

La mateixa acusació ja el diari laborista Daily Herald i anuncia, de dintre de pocs dies serà feta una interpellació al govern anglès per aclarir aquesta qüestió. «Abituats com estem a no creure gaire ni goia les informacions oficials, especialment quan parlen de política internacional, hem de fer més cas dels indicis que podeu copiar del diari que no pas del que afirmen les cancelleries, i per això ens alarmem en veure com cada dia més els estats s'apressen a augmentar les seves reserves guerreres en comptes de dedicar les seves possibilitats econòmiques, cada cop més exhaurides, a salvar la difícil situació de la qual cap país no es salva.

L'actualitat política

Comentaris i suposicions entorn de la posició del senyor Guerra del Río dintre el partit radical

Madrid, 15. — «El Sol» s'ocupa de la reunió que celebrà ahir la minoria radical de l'acció del senyor Guerra del Río, i diu:

«En la reunió celebrada ayer por la minoría radical, entre otros aspectos relacionados con el momento político, fué sometido a debate, según anunciáramos ayer, un tema interesante: la fijación de las órbitas dentro de cuyos límites han de desenvolverse las ju...»

El tema apasionat a los diputados radicales y d'origen a prolífes discusiones en cuanto fué planteado por el señor Guerra del Río.

El ex ministro de Obras Públicas expuso su opinión con toda claridad y amplitud, y se mostró identificado con la doctrina tradicional a todo lo largo de la Historia parlamentaria española. Como afirmación de su punto de vista, el señor Guerra del Río expresó bien claramente los temores y inquietudes que le asaltaban ante el sesgo que van tomando algunos de los procedimientos seguidos, y, sobre todo, el trato a que están sometidos algunos parlamentarios privados de libertad, sobre los que pesa la amenaza de la concesión de los suplicatorios solicitados contra ellos por los Jueces militares.

De cómo la minoria acotó los escupulos y la tesis del Sr. Guerra del Río, no se ha facilitado detalle concreto en la referencia oficial de la reunión. Sabemos, sin embargo, que la minoria radical, dispuesta a las opiniones expuestas por su destacado correlatario, fué la de una abierta hostilidad. A pesar de ello, se decidieron rechazarla de plano. Por lo menos se reconoció lo transcendente del bien estimado que no era el momento oportuno para dedicarse a las consideraciones político-jurídicas que por sí solo se dice.

Una bassa d'oli

A Alemanya han plegat més de mil diaris

Diu un telegrama de Berlín: «Des de l'adveniment dels nazis» al poder han deixat d'aparèixer periòdics a Alemanya en una proporció de més d'un per dia.

Des del 30 de gener del 1933 més de mil periòdics — aquesta xifra — queixen en augment — s'han vist obligats a suspendre llur publicació per disposició governamental, o han deixat de publicar-se per considerar que les condicions en què auien de publicar-se no els reportava cap benefici.

Ara comprem l'admiració que les dretes senten pel nazisme.

«Allò deu ésser una bassa d'oli!»

A la pàgina 7, publiquem la corresponent informació de la sessió de Corts celebrada ahir. Donem estrictament la resenció que ens facilita la nostra agència sense temps avui per a altres coses.

La Festa del Sant Crist de Balaguer, a Barcelona

Ahir, amb ésser lliurada als periodistes que fan informació a la Generalitat, dintre de sobres oficials, la següent gasetilla que publiquem gustosament:

«LA FIESTA AL SANTO CRISTO DE BALAGUER EN BARCELONA. Con una concurrencia que llenaba de bote en bote la Iglesia de Santa Clara, se ha celebrado con el esplendor de costumbre la fiesta que anualmente dedican a su Patrón los devotos del Santo Cristo.

Se cantó una misa de Perosi por la capilla que dirige el maestro Sancho Marraco y predicó el R. P. Juan Roig, Escorial.

La concurrencia salió muy complacida del acto.

Mañana a las 4 tendrá lugar la devoción al Via-Crucis.»

Es nomenarà una Junta per a la revisió dels traspassos cedits a Catalunya

Madrid, 15. — En arribar al Congrés el ministre de Justícia els periodistes parlaren amb el senyor Alzupin al qual preguntaren si sabia els noms de les persones que havien de formar la Comissió per tal de tractar de la revisió dels traspassos de serveis a Catalunya.

Ha contestat el senyor Alzupin que suposava que es nomenaria una persona per a cada ministeri. Pel que es refereix al meu ha afegit — ja tinc determinat l'estudi dels traspassos relatius a Justícia. Hi ha hagut moltes anormalitats en diferents disposicions que hauran d'ésser forçosament modificades. Hi ha hagut en això un desbalament enorme, però ara tot s'arranjaria.

El nou Govern belga

Brusselles, 15. — Després de diverses consultes amb els principals caps de partit, l'ex-ministre d'Afers Estrangers, senyor Jaspar, ha acceptat formar el nou Govern.

A darreres hores d'aquesta tarda, el senyor Jaspar ha facilitat la següent llista del nou Ministeri:

Presidència i Afers Estrangers, Jaspar.

Tresor, Francqui.

Finances, Goutt.

Defensa Nacional, Deveze.

Obres Públiques, van Gauvelaert.

Justícia, Bofesse.

Instrucció Pública, Godding.

Treball, Isacker.

Interior, Iromme.

Transports, Rubbens.

Colònies, Rutten.

Del nou Govern, els senyors Deveze, van Isacker i van Gauvelaert, conserven les carteres que ocupaven en l'anterior Ministeri. Jaspar també conserva la d'Afers Estrangers, que exercia també en l'anterior Ministeri.

CARNET

Ahir, amb l'estrena de València una bella obra nova de Carlos Soldevila, degué inaugurar-se la temporada de teatre català que Aletit Arís intenta al Pompeia, de Gràcia. Gràcia és una barriada prou populosa per a poder mantenir dignament un teatre català. Cal, però, a això, un xic d'entusiasme i de patriotisme. Si al Pompeia hi ha una bona empresa, una bona direcció, una bona companyia i unes bones obres, cal que el públic gracienc agraïxi l'esforç que això significa i demostri el seu amor envers el teatre català.

Am aquest seran quatre els teatres catalans que aquesta temporada funcionaran a Barcelona: Poliorama, Romea, Apolo i Pompeia.

Cal que el públic no abandoni cap d'aquests quatre teatres. Cal que Barcelona demostrï que si hi ha prou gent per assistir a mitjans i manifestacions polítiques — de dreta o d'esquerra, és indiferent — també n'hi ha per a donar vida a quatre teatres.

Al cap i a la fi la cultura també és patriotisme: el patriotisme més digne.

Recordem Pérez Madrigal! Pérez Madrigal és aquell terrible senyal d'ahir que avui, passat al l'erronisme, s'ha amassat del tot. Això li ve tal vegada de quan ocupà un lloc al costat de Gil Robles en aquella ensopida mascarada feixista de l'Escorial que tan poc d'èxit tingué. Avui Pérez Madrigal, més mansoi que un anyell, fa la competència a Royo Villanova i al doctor Albarrán, i amb ells s'ha imposat la missió d'amenitzar les sessions parlamentàries. Per això no cal fer massa cabal d'aquest pobre Pérez, que ja ha fet a tots.

Ni cap i a la fi els seus intermedis còmics.

A B C comenta amb estranyesa, i fent-hi una certa broma, que a la Generalitat hi hagi un bar.

No trobem que la cosa sigui tan estranya com això, la veritat. La broma de A B C amb el bar de la Generalitat, com sempre que vol fer broma d'alguna cosa, és d'un provincialisme més deplorable. Encara que la broma vagi a carrec de Felipe Sassone, de J. M. Salaverria, de González Ruano, o de qualsevol altre González.

Fa quinze anys que morí a Barcelona Pompeu Gener, el gran escriptor català. Fou home intel·ligent, bo, recte i lleial; escriptor brillant.

Tinguem un record de simplicitat i d'admiració per al gran Pompeu Gener.

I ara què?, de Hans Fallada, és el llibre que avui us recomanem.

— No et sembla que trets els puntals sembla més baixa?

(Per Bartoli.)

COMERC I FINANCES

LA BORSA

Impressió
Segueix la tendència de baixa en els cotitzats de l'Estat, i de la manera com es desenvolupen els esdeveniments, ensenem convençuts que el remei que s'ha aplicat en els esmentats valors, és molt pitjor que la malaltia.

Les obligacions de Tresoreria de la Generalitat, Diputacions, Provincials i obligacions Municipals, tornen a entrar en el seu període normal, d'on creiem que l'Estat no se n'ha de separar més, puix que són els valors que hom creu més sòlids, i el com hem vingut precomentant sempre en les nostres impressions quotidianes.

Respecte a les obligacions ferroviàries, no fan més que sostenir-se, excepte les obligacions andaluses, degut a certes declaracions del senyor Cid, actual ministre d'Obreres Públiques, el qual va fer menció de l'emissió d'obligacions, tot preocupant-se dels seus interessos. Això darrer ho veiem quelcom difícil.

Nosaltres desitgem amb tota l'ànima que es trobi la manera de fer que no solament la Companyia d'Andalusos, sinó totes les empreses ferroviàries, entrin en un pla de bons negocis, però creiem que ni el temps ni les circumstàncies no són propícies.

Als rotllons de fi de mes la nota del dia l'han donada les accions Explosius, les quals han seguit perdent terreny, més en la sessió d'ahir, aquesta pèrdua fou d'importància, com hom pot comprendre, i encara que amb petita escala, degut a la manca de negoci, les altres accions, tant del rollo ferroviari com industrial, i internacional, també s'han ressentit de l'emissió retrocedes.

La causa d'aquesta indecisió a la borsa és deguda, no solament a l'estat de la majoria de les companyies, les accions de les quals es cotitzen a termini, que les empreses es troben en situació quelcom difícil, sinó que també és deguda a la manca d'estabilitat en la política, ja que la pacificació dels esperits és un mite.

Bors del mati

Nord, 52'50; 52'90; 53'00; Alacant, 41'70; 41'50; 41'55; Andalus, 11'50; 12'50; Gas E, 11'17; Algües, 17'00; Explosius, 114; 112'85; Colonial, 45'25; 45'75; 45'65; Sucre, 38'25; Huileres, 48'50; Filipines, 304; Chade, 374; 371; 370.

Borsa de la tarda

Nord, 52'90; 52'90; 53'00; Alacant, 41'70; 41'50; Andalus, 12'50; 12'50; 12'55; Montserrat, 60'50; 60'25; Explosius, 111; 110; 111'50; Rif, 56'25; 56'50; Sucre, 38'25; Felgueres, 34'00; 34'75; Filipines, 305; Chade, 369; 365.

Borsa oficial

ord, 52'55; Alacant, 41'70; Andalus, 12'50; Chade, 369; 367'50; operations, Chade D, 73'60; paritat; Chade E, 72'00; paritat; Filipines, 304; paper; Explosius, 110; 111; Rif, 56'65; Asland, 58'50; Sevillana d'Electricitat, 72'00; paritat; Maroc, 5 per 100, 84'00; paritat.

CANVIS DE MONEDES

Llures	36'75	36'85
Francs	48'35	48'45
Dinars	7'35	7'37
Lires	63'00	63'20
Marcs	2'35	2'35
Suïssos	238'50	238'75
Belgues	171'50	171'75
Florins	4'95	4'95
Escuts	33'40	33'60
Cor. Praga	30'60	30'80
Cor. Suïssos	181'00	181'00
Cor. noruegues	1'84	1'86
Cor. daneses	1'64	1'66

LA POLICA

El Partit Català de Centre. — El Partit Català de Centre ens prega la publicació de la següent nota: «Els elements integrants del que fou Partit Català de Centre i que consideren equivocada la política portada a terme per Lliga Catalana, com també perjudicial pels interessos de Catalunya, com també manosa la seva política de la més elemental essencialitat catalanista, acordem fer alguns dies separar-se del dit partit i estan portant a terme la seva reorganització.

D'acord amb l'agrupació Econòmica Social de Catalunya, e tan portat, juntament amb dit partit, la reorganització del seu programa, el qual es fonamentarà amb una àmplia base de justícia social com també amb un sentit netament catalanista i republicà.

La denominació de l'esmentat Partit Català de Centre es modificarà d'acord amb la nova norma que interdeni portar a terme dins el nou ideari del sudit partit.

El senyor Casares Quiroga, a Barcelona, ahir, en l'express de Madrid, arribà a Barcelona l'ex-ministre de la República senyor Casares Quiroga.

També arribaren els diputats senyors Pujol i Estessanz.

Excursions i viatges

NO OBLIDEU

Autocars i Autoòmnibus

Ramon Acero

L'organització més formidable d'autocars de gran luxe. — Preus reduïts. — Servei impeccable.

Casasnovas, núm. 34 - Telèfon 34702

Noticiari

* En el transcurs del passat octubre, les estadístiques dels malalts que són assistits a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, a l'Institut Mental de la Santa Creu i a l'Hospital de Sant Llàtzer, són les següents: Malalts, 14.711; malalties, 15.037; alienats, 10.120; alienades, 13.315; Latzerins, 341; Latzerines, 287. Total, 53.785.

En el mateix mes, els serveis fets en els Dispensaris de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, són els següents: Medicina general, doctor Prat, 242; medicina general, doctor Estapé, 406; medicina de la infància, doctor Cortez, 628; cor i vasos, doctor Esquerdo, 406; patologia d'estíma, doctor Gallart, 448; fisiologia (homes i dones), doctor Reventós, 875; cirurgia general, doctor Ribes i Ribes, 179; cirurgia general, doctor Soler Julià, 320; cirurgia de la infància, doctor Olivé Guma, 425; cirurgia ortopèdica i tuberculosi osteo-articular, doctor J. J. Viardell, 230; traumatologia, doctor Bosch Ariles, 223; urologia, doctor Mestre Morer, 210; ginecologia, doctor Terrades, 460; obstetrícia, doctor Guillema Ribes Ribes, 39; oftalmologia, doctor Ignasi Barreuer, 331; otorinolaringologia, doctor Carol, 351; dermatologia, doctor Noguera Moré, 1.756; dermatologia-sifilografia, doctor Horta, 910; radioteràpia i neurologia, doctor L. Barreuer, 975; sifilografia, doctor Coma Lliberia, 328. Total, 13.018 serveis.

MOBLES BADRINAS
Diagonal, 400
El Centre Excursionista Miberna portarà a terme el vinent diumenge, l'excursió programada a Montserrat. Reunió: Estació F. C. Catalana, a un quart de sis del matí.

Per al proper diumenge, dia 18, a dos quarts de sis de la tarda, l'Associació Cultural Montserrat, ha organitzat una sessió de titelles a càrrec de l'artista senyor Jaume Anglés.

Tindrà lloc a l'estatge del carrer de Rivadeneira, 4, pral, i es representarà un programa molt divertit. La Societat de Radiologia i Electrologia de Catalunya, celebrará sessió científica avui, divendres, en la qual el doctor Vicenç Carulla i Riera i presentarà la següent comunicació: «La roncoestèria en el tractament d'alguns tipus d'anèmia i en les seves complicacions. Casos monogràfics». I a continuació, sessió administrativa.

No responem de la publicació immediata de les notes pregades que no estiguin en el nostre poder abans de les nou del vespre

Estadística

El que ens volen fer menjar

Durant el mes d'octubre darrer, en les estacions i felats feren comissions per no reunir les degudes condicions per al consum públic: 3 caps de bestiar vacum; 143 de llaner; 18 de capri; 6 de porquí i 490 aviram i conills.

A l'Escozorador foren decomissats: vaques, 28; vedells, 10; moltons, 9; ovelles, 11; xais, 21; crestats, 5; cabres, 19; cabrits, 11; porcs, 27; colles, 4. En el mercat de bestiar: vacum, 1; llaner, 1; capri, 2. En les comissions parcials es registraren els següents: 91 fetus vacum; 842 de llaner; 597 de porquí, i 20.655 quilograms d'espurgallats i despullats.

En els Mercats Públics de Provisions foren comissats: carns diverses, 10 quilograms; peix, 25.604 quilograms; despullats, 201 quilograms; fruites i verdures, 15.083 quilograms; ous, 839 unitats; aviram i conills, 30 unitats.

En el Mercat Central de llets foren recollides pel seu anàlisi: 481 mostres de les quals resultaren antiregularment, 23. A les lleteries foren recollides pel seu anàlisi: 565 mostres, de les quals resultaren antiregularment, 74. En els districtes foren recollides també: 22 mostres d'embotits, de les quals en resultà antiregularment, 1.

ESPECTACLES PUBLICS

TEATRES

TEATRE ROMEA

Temporada catalana animada per l'Empres FERNANDEZ BURGAS. Director d'orquestra: CARLES CAPEDELLA

La Plaça de Sant Joan

L'èxit més gran de Josep M. de Sazarra. Interpretació qualificada com immortal. — Demà, tardà i nit: LA PLAÇA DE SANT JOAN. — Dimecres, a dos quarts de quatre: QUIMET I, REI DE XAUXA, amb evocacions de La Caputxeta Vermella. La Ventaflores i Patulel: visió del Corpus del 1800, amb els gegants en escena, i gran apoteosi: L'ou com balla. A les sis i nit: LA PLAÇA DE SANT JOAN.

Teatre Poliorama

Temporada oficial de TEATRE CATALA

Avui, divendres, a un quart d'onze de la nit, estrena de la comèdia en tres actes de Lluís Elías:

MADAME

Dijous vinent, dia 22, tarda, inauguració dels espectacles per a infants:

AVENTURES NOCTURNES

JORDI I QUIM de Carles Soldevila

TEATRE COMIC

Gran Companyia de Revistes LIGERO - POZAS

Primer acte: MARGARIDA DEL CASTILLO

Avui, divendres, nit, a les 10'15. Estrena de la revista de M. de Vela, Sierra i del mestre Guerrero:

Las insaciabiles

per les senyoretes Del Castillo i Pozas, senyor Miquel Liger i la Companyia. La primera ballarina Issa Marouel. El ballari excentric John Bux. Decorats espectaculars de Morales i Asensi. Vestuari nou del modisto M. de Quadra. A l'estrena hi assistiran els autors i dirigirà l'orquestra el mestre Guerrero. — Demà, dissabte: LAS INSACIABLES.

Gran Teatre Espanyol

Companyia SANTPERE

Avui, divendres, tarda, a les 5. Entrada i butaca, 1 pta. Primer: MEN FARS UNZ, Segon: MOSCADA. Tercer: UNA CRIDA PER TOT. Nit, a les 10. Darrera representació en funció de nit. Primer: UNA CRIDA PER TOT. Segon:

Don Juan Tenorio sonor per los grandes Santpere. Música del mestre Torrents. — Demà, tarda, a les 4'30. Entrada i butaca, 1 pta. Primer: UNA CRIDA PER TOT I D. JUAN TENORIO SONOR. Nit, Gran esdeveniment: LA REINA HA RELLESCAT. pel tenor Carasaus. La setmana entrant: AQUESTA NIT I MAMES.

Teatre Novetats

Gran Companyia Lirica de LLUIS GALVO

Avui, divendres, tarda: LOS CLAYES

Nit i cada nit, a les 10, l'èxit formidable del mestre Penella:

Curro Gallardo

pels eminents artistes Pau Herótes, Ricard Mayral, Trini Avall, Pepa Benavent, Ruiz Paris i Ben Segura.

Magnífica presentació. Set decorats nous. 40 professors d'orquestra, dirigits pel mestre Penella. — Despatxa a Comptaduria.

TEATRE APOLO

Companyia catalana CASALS - CLAPERÀ

Telèfon 15348

Per tal de donar lloc als assaigs i muntatge de

Les mare dels altres que s'estrenarà el proper diumenge, avui, divendres, no hi haurà funció. — Demà, dissabte i diumenge, 2 obres, 2 i darreres representacions de l'obra gran èxit:

L'ASSASSINAT DEL CARRER 42

Principal PALACE

Llei de premsa. Problemes pedagògics, a manca de poder comentar altres problemes.
Parlamentarisme. Fòbia antiparlamentària dels amics de la difunta dictadura.
Heus ací el panorama de la premsa d'avui.

«Heraldo de Madrid» contra els monàrquics

ra, qué razón hay, que no hubiese antes, para protestar la presencia de esos señores en el Gabinete que preside D. Alejandro Lerroux?

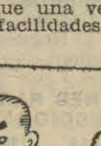
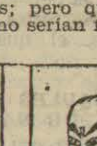

Y si no hay ninguna razón que antes no existiera, ¿por qué se pusieron los cedistas a llegar un golpe no con ministros, según ellos, incurriendo en responsabilidad?

Lo natural habría sido que para el ministro Acción Popular se hubiese puesto como condición precisa la eliminación de los ministros por la Ceda desautorizados en la situación anterior. Lo contrario sería respetar, ahora, si a su debido tiempo no fueran repudiados.

¿O no hay lógica en el mundo, que está más claro que la luz del día!

¿Cómo y por qué se produce el fenómeno de una crisis latente antes de que esté totalmente liquidado el proceso revolucionario?

La suspiciosa popular contesta esa pregunta con la confirmación de su recelo. Ya había anunciado el golpe para llegar al Poder, para entrar en la fortaleza, la Ceda no pondría dificultades; pero que una vez en el Gobierno, no serían facilidades precisas.

mente las que diera en la gubernación de la República.

— ¡Pero ¿cómo vamos a salir de esto? — se solucionó la crisis, arriesgaré todo lo que había que arriesgar, por imponer un Gobierno que se creyera capaz de salvar a la patria. Pero ¿cómo que encauzara la cosa pública...? — dominó la revuelta, no sin que la presión dejara profunda huella. ¡Pero ¿cómo que se creyera capaz de imponer y que por la fuerza se le impusiera? —

— Eso induce a pensar que no. Sr. Lerroux al volver a las Cortes ha no encontrado en ellas la imborrable hostilidad de sus aliados.

— ¿Pero ¿cómo que se creyera capaz de querer disminuir con votos de confianza, más circunstanciales que serios, lo indudable es que las sesiones de ayer un querido colega, ¿para estimular la lectura del capítulo siguiente del programa, el caso de Don Quijote y el vicinazgo de Don Quijote? —

— ¡Decimos nosotros — para poner puñal en el corazón de los republicanos — que lo más probable es que no está vinculada en la derecha ni la izquierda; que todos pueden oírse en la República pública, y que de todos los acepta, faltando sólo los motivos para sospechar falta de sinceridad y de lealdad en el ofrecimiento.

— Eso está ya demostrado hasta la saciedad. Ni el presidente de la República pudo hacer más de lo que hizo en ese sentido ni el Sr. Lerroux tanto poco.

— Y a todo ello se corresponde intentar provocar una crisis de difícil solución en el pleno de la revolución; cuando aún no está liquidado el proceso de la sublevación; cuando aún está estableciéndose la normalidad constitucional; cuando aún se prolonga por un mes el estado de guerra; cuando con fundamento o

«Los monárquicos alfonsinos — son trece en las Cortes, como los alfonsos que reinaron en España —, el segundo extremo, por envolver un de censura, suponía la dimisión de los ministros radicales.

El intento no puede ser más absurdo, procediendo de donde proceda. Pero he aquí que esta iniciativa lógica en los monárquicos, prima extraña al Gobierno y a sus colaboradores parlamentarios; luego los alfonsos, y a seguida les alarma por nítido extraordinario que, desde los días, todos son idas y venidas, corrientes y caídas.

Ayer hablaron largamente en el pacho de ministros de la Cámara señores Samper y Aizpín, Samper Leroux, Leroux y Albe, Leroux y Robles. «¿De qué se trató en entrevistas? — dice hoy el periódico monárquico por antonomasia —, cabe duda que su tema está relacionado con el Gobierno y sus responsabilidades derivadas del movimiento revolucionario.» Y luego dice de: «La impresión que a última hora había en la Cámara era la de que

«Diario de Basque»
«de don A...

Alfons XIII

«Diario de Barcelona» i l'article de don Angel Ossorio dirigit als socialistes

ypudo resolverse con el Sr. Sampayo en Estado, con el Sr. Hidalgo en Guayaquil.

«Informaciones»

Hidalgo

Informaciones se les emprende con: a. L ministro de la Guerra, el Sr. Hidalgo, en la Cámara de Diputados, su última intervención parlamentaria, y en declaraciones a los periodistas, después de aquella, ha manifestado que tiene la conciencia tranquila por haber cumplido con su deber escrupulosamente como ministro de la Guerra, y no haber omitido voluntariamente, medida ni esfuerzo en el cumplimiento del mismo.

No pudo poner tildes a esa declaración, que seguramente es sincera; pero el señor Hidalgo reconoce que, si no hubiera sido así, él mismo se hubiera dado cuenta.

«EL ESPERADO DEBATE

—¿Y si hablamos claro, como hemos anunciado?...
—Nos llamarán revolucionarios.»

(De «El Liberal».)

es» i el senyo largo

No podrá sostener el esfor ministro de la Guerra que todos los sorteos que se ha visto obligado a nner en juego para hacer frente a grave situación creada por los exos revolucionarios, han funcionado con la seguridad, fuerza y diligencia que el caso requiera. «A posterior de los sucesos, y en los momentos más difíciles, por más críticos y peligrosos, de la represión, el ministro de la Guerra, se ha visto obligado a d tuciones y cambios de mandos una gran importancia.

Si el señor Hidalgo confiesa que abrigaba ni la menor sospecha en

Pues si esto ocurre en tan críticas circunstancias, ¿qué confianza puede inspirar ni al jefe del Estado, ni al jefe del Gobierno, ni al país republicano los que tratan de incapacitar al Poder público, poniendo en él sello de interinidad que no es ciertamente que le hace falta como figura?... ..

Hay que desandar lo andado, dirían ellos en su afán de retrotraerlo al ser al estado en que se encontraban antes del 12 de abril de 1931.

Eso mismo decimos nosotros: que desandar lo andado a partir del 8 de septiembre de 1933.»

crédito y autoridad política, imprescindible para seguir en el puesto hoy ocupa, el señor Hildaño tiene que ofrecer garantías ciertas de que aquellas negligencias o contempnias que pudieran costar tan cara a España no volverán a repetirse. He aquí cuando el señor ministro, por los posibles prejuicios, que tal vez ha sido la causa de mucho de la pasada

«Don Angel Ossorio, en un artículo — «Carta a unos socialistas» — que he leído, me prescinde de la violencia no «Ahora», se pronuncia suavemente contra la violencia de la revolución socialista, y endereza a sus amigos — así los llama — maravillosos consejos que prescinde de la violencia como condición para llegar a su fin, que se proponen con mayor seriedad y rapidez que por los métodos dinamiteros empleados en su revolución, y cristianismo contra revolución socialista.

Pero, no los aconseja la suavidad sus campañas y propagandas, en nombre de idealidades y sentimientos, si quiera en nombre de la ley estricta y jurídica. Los socialistas, si quiera les echa en cara su tiranía, si quiera, que por el contrario, les pangeñizará a los socialistas, a los socialistas, a los socialistas: «Es verdad que les soléis darles razón para estar agraviados contra la burguesía española, pero no viendo la abnegada labor de los obreros en las Constituyentes (así, como, suena, abnegada)» se desentendieron combatir sus doctrinas, que son la ley y la justicia, a fin de que los socialistas, su tiranía, su tiranía, su tiranía, son lo respetable. Es verdad asimismo que el Gobierno emprendió contra ellos una insensata campaña de seducción que, inevitablemente, los llevó a la destrucción.

La única razón que les da la necesidad de prescindir de los métodos violentos es que llevarán siempre a perder ante los grandes reaccionarios.

socialistas

no fuera por eso... lo demás estaría bien verdad?, Sr. Ossorio?

— ¡Eso, Sr. Ossorio! La continuación dice el asenderado jurista, acerca de las asistencias al Gobierno:

— **«Añádase a esto que le asisten con su concurso grandes zonas de la sociedad española, para delicias de su lado (aunque ello sea inadmisiblemente en buena política) y para sustituir a los huelguistas en los servicios abandonados: agréguese todavía que los ricos los trabajadores en varios partidos, e incluso al frente del único, estorban unos la acción de otros, y se comprenderá que no hay perspectiva de victoria para ninguna clase, y que, en aquella que un pueblo entero produce, el trabajo no suena, y cuando ese caso llega no suele hacer falta disparar ni un tiro.»**

Debemos hacer constar, porque ello es muy significativo, que el parentesco así contenido en el párrafo anterior es del propio Sr. Ossorio. De suerte que este ex ministro ultraconservador no se contenta con aclarar a los socialistas con los consejos que estimamos oportuno reproducir en esta publicación, sino que se revuelve de ira, como que acabamos de ver, contra los abnegados defensores del principio de autoridad —fuente del orden público—, que los socialistas, en nombre del Estado y de la ciudad, que sólo aplausos y admiración han merecido de las gentes sensatas —

Diccionario de Real Academia de la Lengua

«Informaciones» i el senyo Hidalgo

«E que és insorgons «La Veure»

manes extremistes, con la responsa-
lidad abrumadora de ser conductores
de tropas, el pecado de negligencia
es bien patente.

Cierto que — nadie lo pone en cuen-
ta — esas faltas de previsión encon-
trarán pronto y adecuado remedio
en el momento justo, en el preciso
momento que atenuante a la respon-
sabilidad ministerial. Pero no es men-
or cierto que para volver a conseguir

impossible», se-
de Catalunya

I això és totalment inadmissible
— corres a parlar encara dels perills
que corren l'Autonomia i l'Estatut, de
dificultat en què es troben les lli-
tats de Catalunya — del que cal fer
per a salvar el que és purul de
institucions autonòmiques, que el
solament ells i tots ells comprometen
en l'interès. Sembla que els fets
tràgics no els hagin ensenyat a
que llur conducta no hagi tro-
encara un jutge en llur consciència.
Ni senten, segons sembla, aquell
nimus d'esperit patriòtic que
obligaria, en aquestes circumstan-
a callar i a romandre en una disculpa
penombra per a no destorbant els
forços anegats que ara han de
litzar els seus esforços per a

tar la violencia. He aquí cómo se expresa acerca de esas cosas:

«No se puede hoy luchar con armas frente al Estado. Por raro que parezca, es más asqueroso vencerle por razones. La técnica moderna ha permitido en sus métodos los elementos de combate de comunicación, de transporte, que lleva siempre con sus probabilidades de prevalecer».

«Ahora» s'«d»

mom

El interés político estuvo ausente del salón de sesiones. Los diputados de Unión Republicana y republicanos conservadores habían reanunciado sus escafos y se anunciaba para día tarde la intervención de don José Maura. Todo hacía presumir debate interesante y una sesión productiva. Sin embargo, el debate no se produjo. Se invitó la sesión a discutir soscadamente el proyecto de Reglamento de la Cámara y el de la Comisión que debía emitir, decidiendo sanciones rigurosas para la tenencia ilícita de armas y explosivos. En tanto — y acaso fuese esta la razón de no entrar en el debate — Asturias y la actividad política se desarrollaba fuera del hemiciclo.

Durante toda la tarde se succe-

El Brusí — es un diari d'ordre que defensa els postulats cristians. Al lector intelligent i sensible li semblarà, però, més d'ordre i més cristianisme — i més noble i més digna — la veu d'Angel Osoorio que la de l'editorialista del vell Brusí. La rancúnia i l'odi no són pa-massa cristians, veritat?

La ocupació de l'actual governant polític

el natural revoleio, entre los diputados radicales y populares agrarios, se insistia en que el problema politico social que en pie, se presuma que todas las conversaciones y conferencias estaban relacionadas con su solución. La cuestion planteada tendrá un desenlace proximo, pero no inmediato, porque se anticipa que el actual gobierno será ya virtualmente resultado de acuerdos armonicos, sin quebranto para la conjuncion gobernante y sin la mala leve violencia para los ministros, cuya actuacion pasada o presente se discute.

Los acontecimientos pudieran acaso precipitarse. Está próximo a finalizarse el debate sobre lo ocurrido en Asturias, y entre algunos elementos de

«El que és inadmissible», segons «La Veu de Catalunya»

blicitat dels partits i dels homes
en la nit tràgica del 6 d'octubre
traqueren l'enorme responsabilitat
moral, davant de Catalunya i de
història, de comprometre, per una
malaltia no catalana i en una acti-
ció anticatalana, les essències de l'e-
conomia i la vigència de l'Estatut
delxaren el govern propi gairebé
se instruments d'expressió, sem-
blar adonar-se ni de llur culpa ni
llur posició i parlen i escriuen com
res no hagués passat o com si en
el que ha passat ells no hagués
tingut la més petita participació.

«LA LEY DEL EMBUDO»
El PUEBLO. — Ya pueden
diputados hablar: todo lo que q
ran de mí. ¡A ver cuándo pued
hablar de ejote!

advertir els perills de l'una i l'altra, i amb tanta inconsciència del seu perill.

En aquesta continuïtat en l'esqueixament, els homes de l'esquerra amb els altres aliats de les esquenes coaligades, encara molt més culpables del que després s'ha esdevingut.

«El Telegato»

«Parece ya cosa no de días, sino de horas, la designación de quienes, seguramente, hayan de ponerse al frente del Gobierno autónomo de la zona del Ayuntamiento de Barcelona».

En lo que reste de anomalías constitucionales, que todos hemos de sufrir, lo más grave posible es inevitable una interinidad civil, paratoria del retorno a la vida normal ciudadana.

La primera interinidad —la nortar— se caracterizará por el cumplimiento de los gestores encargados de cumplir un cometido que, inmediatamente después de haber sido efectuado, resultaba bastante difícil.

Los señores Jiménez Arenas y Martí Herrera, presidente interino de la Generalitat y alcalde accidental de Barcelona, respectivamente, han sido conscientes y prudentes en sus intervenciones.

Plácemes consignar que algunas de sus iniciativas las habíamos propuesto repetidamente antes de la caída de la Generalidad.

La institución de los médicos, que en un concurso por demás anómalo e irregular, se nombraron para el control de la policía; la supresión de los inspectores de policía, que debían constituir una grave amenaza a los industriales y comerciantes; la anulación de los contratos con que se favoreció a patrilaguados y a favorecidos de otras economías sin perjuicio

han fet, és que callin i no destorcin
Si, és clar. I que deixin anar
els homes de la Lliga, els que
taren amb la Dictadura, els
tràmeren ministres a Madrid
servir el descendent de Felip
I això sí que és inadmissible

» La consens

conçido por nosotros, con beneplácito de la opinión pública, lo han llevado a término los gestores que han acordado de durar en la Secretaría militar. Es necesario que con igual espíritu se comprometan los gestores civilmente nombrados. Ante el admetido que el mánager es aceptado, tener muchos límites, ya que no emana del sufragio popular, sino que es de carácter exclusivamente gubernamental.

En las impurezas mayor circospección que a las autoridades de elección ciudadana. Pero los desprecios que puedan cometer tiene el sufragio de la ciudadanía, la insubordinación que si se tratase de ciudadanos por él directamente favorecidos su representación.

Fuerza es reconocer que los labores los gestores de la vida administrativa de Cataluña en las actuales circunstancias han sido espinosos y a ciencia la realizan.

No es esta la ocasión de introducir innovaciones que puedan interpretarse como tendenciosas, favoreciendo a unos grupos y perjudicando a los de la colectividad.

Estamos en los gestores de transición que exige en los gestores interinos que no se desvirtúen los principios en caso de extralimitación, serán dados muy severamente por la opinión tan celosa de sus prerrogativas y que no puede plantearse una solitaria, ilimitada autoridad a su

versaciones entre las personalidades de la situación. Se entrevistaron sucesivamente con el Sr. Lerroux, en el despacho de la Cámara, los señores Cambó, Ventosa y Martínez de Vico; el ministro de Estado, Sr. Sagardía; don Sigfrido Bascos, jefe del partido autonomista valenciano; el Sr. Gualbes, que sostuvo una conferencia detenida con el jefe del Gobierno; algunos ministros de los más significados, como los de Guerra y Marina. Además celebraron otras conferencias los señores Sampedro y Salas Alonso, Gil Robles y Alba; Gil Faura y el subsecretario de Gobernación, el Sr. Gualbes, Sr. B. A. con los más destacados diputados de su partido.

Todas estas entrevistas produjeron el siguiente resultado:

«La Voz»

«Se vuelve a hablar de la necesidad de una ley de Prensa. Son los peores de la derecha quienes más se oponen por ella. Pensando en su propia gloria, así estamos dispuestos a reclamarla con urgencia también».

Pero veamos, ¿Qué es lo que se quiere? ¿Qué es lo que se quiere?

«TEATRO»
El actor protagonista

prestar una proposición para dar término, en la que, sin personalizar, se expresara las responsabilidades de los grupos derivadas de la época en que se perpetró el movimiento revolucionario. Si este acto se produjese, la crisis sería, sin duda alguna, el primer paso para la realización de un Gobierno provisional que preside, sin alterar su composición política.

Hoy estará en Madrid, de regreso de Itego, el presidente de la República para reunir al Gobierno y trabajar bajo su presidencia; pero el debate sobre los sucesos de Asturias no habrá terminado todavía. No es de esperar que el Gobierno, al aceptar los compromisos que siguen persiguiendo en el ambiente político.

la

quienes lo piden y lo quieren? ¿Y qué intenciones?

Recordamos que en los siete años de Indignos, Debates, órganos oficiales de la Dictadura, como se dijo en un artículo memorable: «Estos tiempos magníficos que estamos viviendo», no clamó oportunamente contra los abusos que se llamaba Estatuto, ganado por la moda de entonces. Leíramos atentamente los artículos numerosos que dedicaron a la prensa, y en cada uno ellos pudimos apreciar un monoplóticamente de persecución y monopolio. Deseaba, en suma, y no lo ocultaba, el desmoronamiento de la prensa, la solución para destruir la prensa liberal y asegurar a los derechistas la supremacía publicitaria. Y es natural que procediera así. Ningún periodista afiliado al liberalismo había olvidado un editorial que publicó «El Debate» en los pocos días del 13 de septiembre. En el se excitaba al flamante dictador a acabar violentamente con la Prensa defensora de ideas de libertad y con quienes la escribían. Dijímoslo

(De la Sol.)

region, todo eso, que habia sido

pre- | cargos públicos. 3

(De «La Libertad»

(Passa a la pagina següent)

PREMSA

(Ve de la pàgina anterior)

aquella sàzon que «El Debate» havia començat una acció fea i trista. Ours periódicos hicieron parecido comentario.

«Si volíem los ojos a este lamentable episodio de la historia contemporánea es porque vemos alarmados que «El Debate» por libertad y responsabilidad. Por que esta, y no otra, es la cuestión. Según se la plantea y resuelve, así la ley puede ser garantía de la libertad o instrumento de opresión. Y a ellos lo sacrifico todo sin empacho.

Otro diario, monárquico declarado, este, desde la ley de Prensa asegura la «máxima libertad» y la «máxima responsabilidad». ¿Que entiende el alfofano colega por libertad y responsabilidad? Porque esta, y no otra, es la cuestión. Según se la plantea y resuelve, así la ley puede ser garantía de la libertad o instrumento de opresión. Y a ellos lo sacrifico todo sin empacho.

«La Libertad» comenta un artículo d'Ossorio y Gallardo

«Nos ha complacido extraordinariamente leer en «Ahoras», de ayer, un artículo de D. Angel Ossorio y Gallardo, titulado «Carta a los socialistas». Somos siempre muy parcos en el elogio; pero no la regateamos cuando, como esta vez, se halla debidamente justificada.

Se puede disentir — como nos pasa casi siempre a nosotros — de las ideas defendidas por el Sr. Ossorio; pero no hay más remedio que reconocer la nobleza del propósito y ante lo ejemplar de la conducta. En otro país más venturoso que el nuestro, en donde las derechas no pudiesen sus intereses materiales y sus sectarismos de clan por encima de las necesidades y de la dignidad de la patria, un hombre como el ilustre demócrata Ossorio y Gallardo, desde luego, inadmisiblemente, pero su actitud y sobre todo su conducta no serían tan meritorias. En la España de los apóstoles de la Acción política y de la Ceda se comprende apenas que pueda existir — que logre escapar a la quema de conservador — que no busque el refugio en el catolicismo profesional y que, además, haga justicia al adversario.

Dirigidos por los socialistas, el Sr. Ossorio y Gallardo les habla así: «Es verdad que les sobra a ustedes razón para estar agraviados con la burguesía española. Pero no les sobra a ustedes el abnegado labor de ustedes en las Consistencias (así, como suena, Abnegación), se desentendieron de combatir sus doctrinas, que son la causa de la desgracia de la patria, y se dedicaron a injuriarlas desahogado en sus personas, que son lo respetable. Es verdad asimismo que el Gobierno emprendió contra ustedes una ingenua campaña de persecución, que inevitablemente había de exacerbarse.

Y después de haber escrito estas nobles palabras, cuya intención aplaudiría toda la opinión imparcial y, a la cabeza de ella, los que nos son republicanos. Ossorio y Gallardo se expresa de esta manera: «Mas ambas cosas no pasaban de ser accidentes de la lucha política, que a los que sufren frecuentemente ingratiamente.

«El Siglo Futuro» contra el parlamentarismo

Bestialidades parlamentarias titula el editorial del diario ultrareaccionari. ¡Diu!

«Diversas explicaciones de la prensa extranjera al respecto del parlamentarismo, en artículos con epígrafes tan expresivos como el que por vía de muestra ofrecemos al lector: «Adónde va Inglaterra...».

Entre esas explicaciones dos son las más notables. La primera es la de la «ley del péndulo». ¿Qué es esto de la ley del péndulo? El parlamentarismo se llama régimen de opinión. Para serlo procura que los ciudadanos se dividan en partidos y que estos partidos se llamen representantes de la opinión. Pero no tengan opiniones ni sepan lo que es opinión, como no lo sabe el parlamentarismo. En el parlamentarismo son opiniones los que se llaman representantes de la familia, de la patria, de la propiedad. Eso sí, son también opiniones, meras opiniones, la afirmación de Dios, de la familia, de la patria, de la propiedad. Las primeras asientan el común denominador de las izquierdas; las segundas, el de las derechas. Triunfan hoy las derechas, mañana triunfan las

«Diario de Madrid» i els rumors de crisi

«La política es arte muy complicada, y, en consecuencia, debe ser la primera norma del político mirar con recelo toda solución política que no sea una situación política, se dice que es complicada no se ha hecho más que incurrir en redundancia. Esa es la calidad intrínseca y esencial de toda situación política.

Precisamente ahora nos encontramos en una de esas situaciones difíciles en las que los hombres políticos no tienen claridad en nuestras notas políticas. Para muchos, después del debate sobre los sucesos de Asturias, no queda otra salida que la de algunos ministros que, al decir de otros, serían las inocentes víctimas propiciatorias de ese estado de ánimo que hemos calificado de «compromisamente encendido y sincero». Los otros sostienen que haber, al parecer, un sacrificio, un holocausto, y ya cuando no se obtiene por la presión política se pide — véase «El Debate» en su número de ayer — que sea voluntario y espontáneo.

Pero esa salida que algunos exigen con encono y obstinación sería una solución simplista, que, inmediatamente, produciría complicaciones más graves que las actuales. ¿Se ha pensado en los riesgos de una crisis política en estos graves momentos? Tendríamos que reproducir a «El Debate» algunas palabras suyas, precisamente del artículo que antes aludíamos: «Para que el lanzamiento de la aventura de desarrollo es imprevisible». «Es una — dice también — indefinible y de todo punto antinacional detenerse en intrigas y maniobras de partido». Existe hoy una mayoría bastante compacta, capaz, si continúa unida, de llevar a término con relativa facilidad una obra de gobierno. Una crisis, como la que se pretende o se ha pretendido forjar, sería el primer punto muerto en ese tejido que no es, sin embargo, bastante homogéneo para que el punto no se corra más arriba, no se sabe hasta dónde. La fuerza política que más partidaria parecía de la salida de esos ministros — digamos la frase: «hacerlos salir» — tiene que haberse dado cuenta de su situación especial dentro del régimen. No queremos decir de ella lo que otros; decimos simplemente que es novata, novata, y que, por ello, aparte de que la estructura parlamentaria le impone, tiene aún que gobernar unida a un partido republicano, del cual no debe tener muchas dudas. No le conviene, pues, romper, ni siquiera debilitar, esa unión, ni mucho menos que de ella se diga que «aprieta» demasiado, porque suscitara entonces reacciones que

la libertad de cada uno otra frontera que aquella donde comienza la libertad de los demás. Y señalar esa frontera es obra delicada y difícil. El legislador, si no siente el liberalismo — y en la Cámara actual abundan sus enemigos, declarados o encubiertos — se inclinara peligrosamente al establecimiento de limitaciones y de penalidades que hagan de los periódicos, no órganos libres y responsables de la opinión pública, sino instrumentos dóciles de los gobiernos que se vayan sucediendo en el Poder. Y de eso a la Prensa nacionalizada y sometida a un partido único, dueño de los resortes del Estado, como en Italia, Alemania y Rusia, no hay más que un paso. Y este paso podría ser dado con terrible facilidad.

En resumen: si se va a la ley de Prensa, debe combatirse toda tendencia que signifique privilegio de clase, menoscabo de la libertad de discusión e impunidad práctica. Y debe hacerse, además, que dicha ley evite la prolongación de la crisis y evite la guerra, y las recogidas, multas y suspensiones que tanto daño causan a las empresas editoriales.

Volvemos a insistir sobre el tema. Lo merecemos.

La prensa de derechas, però, voldria una llei de Prensa... per a dirigir-la contra la premsa d'esquerra.

injusticias, a las cuales se debe reponer la misma, sin necesidad de acudir a los medios heroicos y de tirarlo todo por la ventana. Muchas más cosas le dice D. Angel Ossorio a los socialistas, algunas de ellas bastante duras, sin velar en la más mínimo su pensamiento.

Queremos reconocer así, y aprovechamos gustosísimos la ocasión para proclamarlo muy alto, que la fuerza modesta voz de republicanos de izquierda a la autoritarismo de un demócrata conservador que, como nosotros, se esfuerza en servir de puente a un hombre ni a un país, sino a su patria. Desearíamos que se nos presentaran muchas ocasiones como esta, frecuentemente para aplaudir la rectitud de conducta en nuestros adversarios; pues lo que nos interesa es la justicia, imposible la convivencia entre nosotros no es la diferencia de ideas, sino la diversidad de conductas. «Como todas nuestras luchas políticas», sociales se reducen, gramaticalmente expresadas, en un cambio de preposición y en convertir un verbo activo en reflexivo. A un lado los que sirven a la patria, y al otro los que se sirven de ella.

no se crea, no, que entre los segundos no hay más que monárquicos y reaccionarios. Los peores son los enemigos disfrazados, los que se han introducido en el campamento de la izquierda de la República para conjugar sus fuerzas con las de los que le están poniendo cerco. Conocidísimos son algunos de ellos, a los que no dejamos de señalar en estas columnas. Pero hay otros, más emboscados y menos bullangueros que, bajo una actitud aparentemente científica, o filosófica, arman constantemente el asca a la sardina reaccionaria.

Afortunadamente, todos nos vamos conociendo poco a poco. Y de este conocimiento saldrá el triunfo de los hombres de recta conciencia y de conducta intachable, condición previa e indispensable para el establecimiento de la verdadera República.

luchas. Triunfa hoy la afirmación de la Patria; mañana, su negación. Triunfa hoy la mentira, mañana triunfa la verdad. Y a estas oscilaciones entre la mentira y la verdad, entre la patria y su negación, se llama ley del péndulo, ritmo de la marcha del parlamentarismo. ¿Qué es esto de la ley del péndulo? El parlamentarismo se llama régimen de opinión. Para serlo procura que los ciudadanos se dividan en partidos y que estos partidos se llamen representantes de la opinión. Pero no tengan opiniones ni sepan lo que es opinión, como no lo sabe el parlamentarismo. En el parlamentarismo son opiniones los que se llaman representantes de la familia, de la patria, de la propiedad. Eso sí, son también opiniones, meras opiniones, la afirmación de Dios, de la familia, de la patria, de la propiedad. Las primeras asientan el común denominador de las izquierdas; las segundas, el de las derechas. Triunfan hoy las derechas, mañana triunfan las

No pot pas negar-se que el lèxic és d'una gran delicadesa, d'una gran correcció. Això de dia bestia parlamentaria!

serian, para ella antes que para nadie, perjudiciales.

Indubtablement, Diario de Madrid és més viu. Però la vinor no pot res contra l'inevitable.

CONSELLERIA DE GOVERNACIÓ

Ahí, fou visitat el delegat de l'Estat pel senyor Félix Roure Canticarte, el qual ha estat nomenat secretari de la Junta Mixta de Seguretat de Catalunya.

La periodista reñat, exigeix el

de la Radio Corporation of America

unic receptor que assegura durant el viatge, el plaer d'una audició deliciosa. S'adapta a qualsevol cotxe. Serveix demés per a la llar, funcionant amb el CORRENT ALTERN.

Models econòmics i de gran luxe, per a tota mena de «fondos».

Demoni catòlegs i gràcia a

S.I.C.E.

PASSEIG DE GRACIA, 29

ELS ESPORTS

ALTAVEU

*** No volem parlar més de Berckesy, no fos cas que algun element de la Comissió esportiva del F. C. Barcelona pogués creure que el jugador hongarès i l'entrenador Platko ens haviem subornat.

No estem pas per romansos. Ja sabem que Berckesy és el millor mig centre del món, però no ens volem pas embolicar. L'honor periodístic abans que tot.

*** Ahir no vàrem poder fer el vermut perquè havíem esmergat tota la xavalla comprant periódics. Aquell match open entre el professional Eduard Flaquer i l'amateur Síndreu ens fa anar de cap. I hem de confessar que estem desolats; ni el New York Herald, ni el Daily Mail, ni El Times, ni L'Auto, cap diari estranger no es fa ressò del gran esdeveniment que suposa en els mitjans teinístics el fet que a Barcelona un jugador amateur hagi jugat contra un professional. Però el que ens estranya més és l'actitud de la premsa de Catalunya i d'Espanya. Ni Les Circumstàncies, de Reus, ni La Cruz, de Tarragona, ni La Traca no han dit aquesta boca és meua. Quin escàndol! Vaja, això no està bé.

Sols ens queda l'esperança de veure si el número extraordinari de La Hormiga de Oro, dedicat a la vellesa, s'ocuparà del gest heroic d'Eduard Flaquer.

*** El pes fort castellà Villar va bozar l'altre dia, a Lisboa, contra el campió portugués Santa, i quatre dies després encara ningú no ha donat resposta a la pregunta: què va passar? Un dels que Villar havia guanyat per k. o. i altres que Santa havia fet abandonar el castell.

L'altra nit, a l'Olimpia, en Peret Sáez, que havia anat a Lisboa de cuidador de Villar, ens va treure de dubtes. Ens explicà el següent: «Villar d'un cop de puny va llançar Santa fora del ring completament k. o. i l'àrbitre va començar a comptar, mentre Santa feia esforços sobrehumans per tornar a entrar al quadrilàter. Però quina no fou la meua sorpresa en veure que, mentre Santa feia tot el possible per posar-se dret, agafant-se a les cordes, l'àrbitre, impertèrit, anava comptant... nou, deu, onze, dotze sense parar fins a vint i, en arribar a vint, deshores va donar vençuda a Villar per k. o. tècnic».

Per Sáez encara no es pot explicar això que l'àrbitre comptés fins a vint. Però home, Peret, que estaves a Portugal! Què té de particular que a un país on compten per centenars els peus de cavall d'una equitativa, a milions els escuts i reis, comptin fins a cent quan un boxador cau a terra? Aquest Sáez sempre serà de poblet. Li fa falta viatjar, està vist! Sobre el veredict dels combats de la darrera jornada de boxa de l'Olimpia, un colega diu: «Tant com indulgents amb Logan, els jutges es mostraren d'una gran severitat amb Martínez d'Alfara, el campió d'Espanya dels pesos mitjors, declarat batut per punts pel veterà Alonzo de la Cruz. La Cruz, que ja té una alligadora conseqüència que, per no perdre el costum, els àrbitres i jutges no n'encerten ni una per casualitat. I no creiem que hagin d'insistir gens perquè el públic arribi a un acord amb nosaltres.

*** D'un periódic madrileny: «Desde la salsa». «Comentarios a la derrota de Peret. Salsa i Peret? Per a un betteac amb patates, excellent.

*** I ara que tenim la premsa madrilenya a la mà. Diu un periódic que els jugadors italians en arribar a Londres varen oposar a la seriositat britànica la seva seriositat feixista. I remarca que els jugadors espanyols varen entrar a Londres fent cabrioles. Tot, però, recordem com varen sortir-ne.

PARASIT

TENIS

El concurs de dobles del Barcino L. T. C.

Heus-aci els darrers resultats obtinguts en els partits en els partits que amb tanta animació es venen celebrant a les pistes del «Barcino», corresponents al concurs de classificació a l'americana per a parelles d'homes.

Albuis-Freixa han guanyat a Burgués-Maqua, 6-3 i 6-3. Fico-Magnet a Pallàs-Llorens, 7-5 i 6-4. Vallès-Marzá a Sánchez-Casala, 6-4, 5-7 i 6-2.

Artigues-Ferrer a Pellicer-Marzá, 6-3 i 6-1. Tico-Magnet a Albuis-Freixa, 6-1 i 6-3. Atenció-Mir a Castells-Serra, 6-2 i 6-3.

Albuis-Freixa a Pallàs-Llorens, 6-2 i 6-3. Vallès-Marzá a Roig-Trilla, 6-4 i 6-3.

Del Torneig de Promoció

No sembla que el Torneig de Promoció comenci tan aviat com s'havia previst. A la reunió de delegats per tal d'ulitzar els detalls referents a aquesta competició, els delegats dels clubs juniors i D. C. de Joves presentaren una proposició en el sentit que els clubs que participin a aquest Torneig, arreglarien forçosament els mateixos jugadors que tenien al Campionat de Catalunya.

Aquesta proposició ha d'ésser examinada pel Comité Directiu de la Federació Catalana i de moment ja retrassa una setmana més el començament del Torneig.

Tot sigui pel bé del bàquet i per posar de relleu l'esportiu de tots plegats.

Olimpic - Bordeta

Diàmetre, el Bordeta desplaçarà el primer i segon equips a St. Feliu del Llobregat per tal de continuar amb el primer i segon equips de l'Olimpic, de la veïna ciutat.

Diàmetre, el Bordeta desplaçarà el primer i segon equips a St. Feliu del Llobregat per tal de continuar amb el primer i segon equips de l'Olimpic, de la veïna ciutat.

Diàmetre, el Bordeta desplaçarà el primer i segon equips a St. Feliu del Llobregat per tal de continuar amb el primer i segon equips de l'Olimpic, de la veïna ciutat.

Diàmetre, el Bordeta desplaçarà el primer i segon equips a St. Feliu del Llobregat per tal de continuar amb el primer i segon equips de l'Olimpic, de la veïna ciutat.

Diàmetre, el Bordeta desplaçarà el primer i segon equips a St. Feliu del Llobregat per tal de continuar amb el primer i segon equips de l'Olimpic, de la veïna ciutat.

El partit de seleccions d'ahir a Madrid

La selecció castellana va vèncer una selecció nacional per 3 gols a 2

Madrid, 15. — Al camp de Chamartín s'ha celebrat el partit de seleccions entre una selecció nacional i una altra integrada per jugadors de la Federació Castellana. Els castellans van guanyar per 3 a 2.

El primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

En el primer temps la selecció castellana va jugar amb deu jugadors degut a la retirada del jugador Corral, que resultà lesionat.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

LA CULTURA

Suggestions i estudis

Orientació professional

Un dels problemes que es planteja amb més assiduitat a través de la vida social és el que fa referència a la formació professional de l'individu.

Hom sap perfectament que el fet de lliurar-se a una vocació professional aliena a la seva voluntat i que no obedeixi a les seves pròpies inclinacions constitueix un veritable martiri per a l'individu. Tanmateix, hem de constatar que el fet d'haver de realitzar un treball contra els seus desigs i mancat d'afició, disminueix notablement el rendiment. Tota labor realitzada en aquestes circumstàncies resulta antieconòmica i defectuosa.

Considerem totalment necessari per a assolir un èxit en el treball professional que l'individu tingui totalment en el moment d'elecció l'ur exercici habitual, i al marge de tota influència. Cal que tothom sigui menat per les seves pròpies inclinacions i desigs. La predicció manifiesta entorn d'una professió determinada depèn d'una sèrie sempre del producte de llurs condicions i aptituds.

Dissonància, sovint es registren casos que s'esdevenen completament refractaris amb això exposat. Hom està sòlida menta vegada a un treball que li repugna i d'un ambient oposat a la seva concepció.

Cal no oblidar que és preferible ésser el rei dels bots que no pas ésser un home fracassat per la seva tràgica odessa a través de l'exercici d'una elevada professió.

Felicitats a l'home que treballa tenint les seves aptituds i desigs.

VICENÇ VERNI

Es jugarà un partit Catalunya-Castella?

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es jugui el dia 25, a Chamartín, un partit entre el Madrid i el Barcelona.

Madrid, 15. — Es possible que a l'homenatge a Zamora, es

Fora de programa

Dien que finalment s'estrenarà el pròxim divendres, a la nit, la pel·lícula nacional «Viva la vida».

Ja era hora!

Hi ha qui no vivia esperant aquesta estrena!

¡Mentre no es torni a retardar!

Els jueus de Barcelona estan que no hi van de contents en saber en programa el film «La casa de Rothschild».

Unic que els dol és l'haver de retratar-se a la taquilla per a poder veure-la...

Un dels més caracteritzats elements que interviuen en la producció «El desaparecido» és queixava l'altre dia del buit que el públic feia en aquesta pel·lícula regional.

No hi ha dubte! — Cita. — Les pel·lícules nacionals són totes rebutxades i és incomprensible. Em sembla que ja no puguem pas demanar cosa millor que «El desaparecido». Està bé de fotografia, de tècnica, de tot...

Té tota la raó — li contestà algú, ironitzant — la mateixa cosa li està succeint a «Sor Angelica»... El públic no hi entén.

I ja que es parla de «El desaparecido»...

Dien que Graciani està preparant una nova pel·lícula...

Serà qüestió de repetir allò que deia «Popular Film»:

— Però, senyor Graciani, què li ha fet el cinema nacional perquè el marititzin així?

Oit a la sortida d'un cinema:

— ¿T'has fixat amb aquell lleó durant la lluita?

— No, ¿què li passa?

— Donc, que primer porta melena i després li desapareix...

— És que potser va passar per cal barber abans de rodar l'escena?

— Fins i tot les feres es modernitzen!

On viuen les estrelles de la Warner Bros

Dolores del Río viu a Santa Mònica, en una de les més luxoses i més originals residències de la colònia cinematogràfica de tot el país. Es troba situada al marge d'un turó i des d'aquesta alçada la insigne actriu pot contemplar la immensitat de la mar.

El pla de la casa el va traçar per a ella el seu marit, el director Cecil De Mille. L'exterior és blanc i les seves línies són a l'exquisida severitat. L'interior és acollidor i de la més refinada elegància. La pare, que dona a la mar és de vidre. La piscina que Dolores posseïx a casa seva és una entre els membres més cinematogràfics per les festes que en ella ofereix als seus amics.

Joan Blondell viu en la part alta de Hollywood, en una hermosa casa que ha estat que ha meregut elogi de quants l'han visitada. És el seu marit George Barnes, la varen comprar any passat i després d'haver viscut en ella el bastant per a donar-se compte que complen llurs aspiracions i necessitats. Van ara a realitzar uns petits reformes, entre les quals figura una habitació que destinaran a una criatura que els envien de París.

Ruby Keeler té dues cases a Hollywood. Una d'elles és un graciós piset en la part alta del Town House Hotel. L'altra casa és un modest xalet d'estiu en el barri de Toluca, al nord d'Hollywood. Viu en l'estudi quan el seu marit Al Johnson es troba en la ciutat i amb la seva mare i germanes, en el xalet quan aquell està absent.

Barbara Stanwyck i el seu marit Frank Fay, viuen a Brentwood Heights, a una alçada des de la qual es veu tot el barri i una senyorial residència voltada de boscos i jardins. A més, als voltants de la casa tan sols hi ha un camp de lawtenis, piscina i un petit edifici destinat com a vivenda del servei.

Kay Francis viu en una casa de modesta semblança en un carrer discret de Hollywood. La façana està pintada de gris. La porta es troba coberta per una parra i els molles de l'interior són senzills però res no troba a faltar allí el seu agent. El colossals gratacles que troba prop de la vivenda de Kay Francis acaba d'accentuar l'aire de modestia del domicili de la vedette de moda.

TEATRE I CINEMA.

Sorpresa per partida doble... Per a nosaltres, però, agradabilíssim... Es Thelma White.

(Fot. R. K. O.)

CLEOPATRA

CAPITOL III

Cleopatra recorre a un ardit per a presentar-se a Juli Cèsar

Mentre es perpetrava el criminal succeït que narràvem en l'anterior capítol, el victoriós Juli Cèsar acampanyat als afores d'Alexandria. Trame-té emissaris al Govern que funcionava a Egipte i on s'havia instal·lat donà cita a Potins, que exercia en el Govern egipci funció semblant a la d'un president del Consell de ministres en l'actualitat.

Els partidaris de Ptolemeu, particularment els militars, no vèien amb bons ulls l'arribada de Cèsar; el consideraven com a un intrús.

Potins es presentà a Cèsar acompanyat d'Aquiles, el cap de les tropes egípcies. Canviaren les salutacions de rubrica i, en donar principi a la conferència, Juli Cèsar posà com a primera base per arribar a un acord, que les tropes del noi Ptolemeu siguin desfetes immediatament. Aquiles, amb petulant arrogància, observà:

— ¿I si jo, general d'aquest exèrcit, en nego a això?

A penes féu cas Cèsar a aquesta procac sortida d'Aquiles.

L'actitud ferma de Juli Cèsar entelà per un moment les il·lusions de Potins; ell ho atribuïa al fet que l'assumpte estava mal enfocat i s'atreveix a donar un altre caire a la conversació. Fixa el seu esguard en Cèsar i li diu:

— I si, com és rumorejia, la reina hagués desaparegut, ¿celebraries un tractat amb el rei? Es diu que fugí a Síria. No sabem res. El cert és que no està ací.

Juli Cèsar, al qual en aquells moments poc li importava declarar com a únic successor de la corona o a altre pretendent i sols li interessava percebre un quantió tribut per a Roma, concordà a reconèixer a Egipte salutà Cèsar—diu Cleopatra.

Cèsar aixeca la vista i queda estupefacte; no pren a broma.

La inesperada aparició de Cleopatra tirà a rodar els plans inicis de Potins. Com que Cèsar no s'acolina a creure que aquella gentona sigui Cleopatra quan aquesta així es presenta, Cleopatra demana a Potins que tregui de dubtes Cèsar i li contí el seu intent criminal.

De seguida anava l'astut eunuuc a fer confessió de la seva vilessa. Amb gran cinisme es disposa a sorreir aquella situació, somriu; no la reconeix, l'anomena dona intrinseca i fa l'acció com de treure-la a fora, però Cleopatra es resisteix i, dirigint-se a Juli Cèsar, fa una relació del martiri a què la sotmeté la desmesurada ambició d'aquell audaç i cruel home rei d'Egipte. Apol·lodoros i els simpatitzants d'aquesta entitat, de la casa Segimov, ovina (Pàmila de Catalunya, núm. 62).

Ptolemeu com el rei d'Egipte, sota la protecció de Roma, a canvi de la qual cosa Egipte pagaria a Roma tots els anys una fabulosa suma en metalle i una gran quantitat de grans.

Potins assumí un aire de triomf; l'alegria es notava al seu rostre. S'apressa, doncs, a oferir a Cèsar la cera amb la qual imprimiria el segell de Roma. Un incident que ocorregué en aquell instant, impedí, no obstant, la consumació dels vils plans de Potins.

Després de mil peripèctics i molts sofiments, que sols experts impulsats per quèlcom gran són capacs d'afrontar, arribaren a Alexandria la maltractada reina i el seu aní-mos tutor. La reina havia concebut un pla arriscadíssim i, resolent-se a jugar el tot per tot, s'atreveix a executar-lo.

Apollodoros es distressà. Adquirí una formosa cadira persa; l'enrol·là en ella entrà Cleopatra. Apol·lodoros se la carregà damunt les espatlles i encaminà els seus passos envers on s'havia instal·lat Juli Cèsar. Proxim al lloc, soldats egipcis el detenen, i declara que el comerciant Nahigin tramet a Juli Cèsar aquell regal. No li permeten que durí res als romans, però un altre soldat romà, que havia oït el que Apollodoros digué, exclamà:

— És per a Cèsar? Endavant!

Franca l'entrada a l'habitació en què Potins sols espera que Juli Cèsar posi el segell de Roma al document pel qual es reconeix a Ptolemeu com a únic rei d'Egipte. Apol·lodoros es presenta davant de Juli Cèsar i llança a terra la cadira, de la qual surt la jove, que amb la seva bellesa deté el curs de la conversació entre els dos homes d'Egipte.

Egipte salutà Cèsar—diu Cleopatra.

Cèsar aixeca la vista i queda estupefacte; no pren a broma.

La inesperada aparició de Cleopatra tirà a rodar els plans inicis de Potins. Com que Cèsar no s'acolina a creure que aquella gentona sigui Cleopatra quan aquesta així es presenta, Cleopatra demana a Potins que tregui de dubtes Cèsar i li contí el seu intent criminal.

De seguida anava l'astut eunuuc a fer confessió de la seva vilessa. Amb gran cinisme es disposa a sorreir aquella situació, somriu; no la reconeix, l'anomena dona intrinseca i fa l'acció com de treure-la a fora, però Cleopatra es resisteix i, dirigint-se a Juli Cèsar, fa una relació del martiri a què la sotmeté la desmesurada ambició d'aquell audaç i cruel home rei d'Egipte. Apol·lodoros i els simpatitzants d'aquesta entitat, de la casa Segimov, ovina (Pàmila de Catalunya, núm. 62).

li féu Potins, però Cèsar aparenta no escoltar-la.

Cleopatra, no conseguint atreure l'atenció de Juli Cèsar, s'apropia a Apollodoros i, al·lisonada per ell, comença a dissertar sobre l'india i els tesoros que en ella existien. Aquest nom misteriós incità la curiositat de Cèsar, i quan aquest mostra interès, ella, per a inspirar-li el major desig, li diu que al dia següent, si encara viu, li exposarà el pla.

Encesa la cobdicia de Juli Cèsar, modera aquest la seva atvessa i cavallerament prega a la reina que s'assegui; des d'aquest moment les pretensions de Cleopatra adquireixen color de rosa. El diàleg que Cleopatra inicia posa Juli Cèsar frenètic; la dolçor amb què lleugerament es refereix a futures gransdes per a Roma en una empresa comuna amb Egipte, té encisat Cèsar. Un vel cobria quèlcom que Juli Cèsar no abasta desxifrar. Cleopatra no jutja adequat aquell lloc per a revelar-li els seus plans i el convida a sopar a les seves habitacions on quedarà aclarit el misteriós projecte.

La gallardia i exquisit d'aquella encisadora sobirana havien encisat la passió en aquell heroic cabdill d'edat provecta, el qual, inspirat per la gràcia d'aquella singular donzella, ordenà a la seva pròpia guàrdia que li donés escolta i la guardés contra qualsevol atemptat, ensams que li prometé anar al seu palau a sopar amb ella.

Conforme al pacte, Juli Cèsar es presentà oportunament a la residència de la reina. Després d'haver assaborit les riques i saboroses viandes que els foren servides, ambdós, aros mutament per somnys i il·lusions que albiraven, es lluraren al dolç passatemps de la parla amorosa que els episodis heroics de l'un i la prístina bellesa de l'altra inspiraven.

Ara parla el meu cor. ¿Que és estrany? ¿No he estimat anteriorment a la reina? ¿No he estimat anteriorment a la reina? ¿No he estimat anteriorment a la reina?

— Amor! Si vols que es realitzin els somnis d'un gran Imperi que semblen omplir el teu cap, deixat d'amors.

— Impossible. Ja no hi ha remei.

— No hi ha remei!

— Et prestaties a fer quèlcom que em faria molt feliç?

— Això vull: fer-te molt feliç.

— Doncs foragita Potins fora d'Egipte.

— On?

— Al desert, com ell féu amb mi.

No sembla a Juli Cèsar molt encertat el prec de Cleopatra. ¿Per tal motiu es suscità la primera desavenença entre ells. No s'acordà Cleopatra i prosseguí posant setge al cor d'aquell invencible general.

— ¿I fies de mi?—preguntà Cleopatra.

— No.

— ¿Tampoc no em creuries si et digués que t'estimo?

— No.

— I si t'imporjies que et casessis amb mi, ¿em rebutjaries?

— No. ¿Per què?

— Em fas riure! Divorciat i junts conquerirem el món.

— Gràcies per la part que em toca.

— Seré l'esposa de Cèsar i la seva alçada.

— Et dones molta importància, preciosa.

— ¿Què? ¿Et sembla impossible que una dona sigui capaç d'ajudar el poderós Cèsar?

Mentre així conversaven, Cleopatra espia Potins a l'habitació propera. Sospiant les intencions de Potins, Cleopatra agafà una javelina i continuà conversant amb Cèsar.

— ¿Has pensat alguna vegada —diu Cleopatra— en el que val la teva vida?

— M'era val molt per a mi.

— I per a altres, sens dubte, ja que la meua ho val i sols sóc reina d'Egipte, mentre que Cèsar, si viu, arribarà a ésser emperador del món.

— Si viu!

— Això crec. Però ¿per què agafes aquesta javelina?

— I el que jura matar a un altre, mereix la mort en honor a la justícia.

I dient això, clava la javelina, a través de la cortina, al pit de Potins.

(Demà: Capítol IV)

Associació de Teatre Selecte

La sessió al Poliorama tindrà lloc dissabte, dia 17

La indisposició soferta per la primera actriu Mercè Nicolau ha motivat l'ajornament d'un dia de l'estrena de la comèdia en tres actes de Luis Elías «Madame», i per tant, la sessió d'aquesta també haurà d'ajornar-se un dia. En lloc de divendres es celebrarà dissabte a la nit.

Serveixen les mateixes localitats trameses als senyors socis i a «Amics del Teatre» i simpatitzants d'aquesta entitat, de la casa Segimov, ovina (Pàmila de Catalunya, núm. 62).

L'estrena d'avui al Metropol

«El jardí del monestir» és el títol de la pel·lícula que avui divendres s'estrenarà al fastuós Metropol per «Distribuidores Reunidos».

«El jardí del monestir» està basada en la famosa simfonia de Mahler i, contràriament a allò que el seu títol sembla indicar, es tracta d'un tema de caràcter religiós, sinó més aviat d'una pàgina arrencada de la vida en la qual les passions xoquen violentament fins a produir el drama.

Pel seu caràcter eminentment musical, aconseguirà un gran èxit en la seva presentació.

Triomf d'un artista català

Pau Casals, el concertista de l'època

Abans d'ahir, a Londres, organitzat per la «British Broadcasting Corporation» tingué lloc un gran concert amb la col·laboració de l'eminent violoncellista català, Pau Casals i amb el concurs de l'orquestra de l'esmentada entitat dirigida pel mestre Henry Wood.

Pau Casals continuà els seus triomfs. Els radiocents de Barcelona que pogueren escoltar la retransmissió del concert, comprovaren l'entusiasme del públic que aplaudí el gran artista amb un entusiasme delirant. L'ovació, continua, frenètica, durà més de quinze minuts.

Entreactes

* HOM DIU...

...que ahr es suspengueren les funcions de tarda i nit al Poliorama.

...que fou a conseqüència d'un refredat que pateix la senyora Nicolau.

...que això ha obligat a ajornar per a aquesta nit l'estrena de «Madame».

...que la comèdia del popular «Anema», s'estrenarà aquesta nit, si, naturalment, la senyora Nicolau ja està guarida del refredat.

...que l'Avell Artís ha fet unes interessants declaracions a «Mirador».

...que dit que la temporada del Poliorama és impropular.

...que en sis dies s'han fet, al teatre de la Rambla, només set mil pesetes de recaptació.

...que no creu que la temporada d'Albéniz-Nicolau vagi endavant.

...que els comentaris a l'entorn d'aquestes paraules de l'Artís són per a tots els gustos.

...que de moment, l'ignasi Agustí ha publicat un article en el qual es rebaten les raons de l'Artís.

...que en aquest article es diuen coses gruixudes.

...que ara veurem si algú més entra en la discussió.

...que qui sap si aquesta polèmica farà la gent s'interessar un xic més pel teatre.

...que això sí que ens fóra convenient.

...que aquell actor de l'Apolo del qual deien ahr que estava en tractes amb una altra empresa, ja se sap qui és.

...que es tracta de Jiménez Sales.

...que en aquest teatre es defensarà amb el plaça de Sant Joan.

...que si les coses rutllen com ara, és possible que la temporada de català al coliseu del carrer de l'Hospital no acabi per Reis.

...que no cal dir que tothom ho celebra.

...que les solituds són de molts banquers.

...que la veuen teclejar amb tanta gràcia que la volen de secretària.

...que no se sap si acceptarà alguna oferta...

...que la presentació de la companyia Díaz Artigas-Collado, a Madrid, serà el dia 7 de gener, a l'Es-lava.

...que estrenaran «Camino muerto» d'Eduard Marquina.

...que són a Barcelona els destacats artistes catalans Maria Vila i Pius Davi.

...que treballen per tal de formar companyia.

...que quan la tinguin formada organitzaran «oboles» per Catalunya.

...que, contra el que pugui creure's, la companyia Vila-Davi farà comèdia castellana.

PELS ESCENARIS

ROMA. — Quan ens apuntem un èxit, i un èxit de proporcions extraordinàries, hem de celebrar-ho. Aquest és el cas del Romea, amb «Quimet i Rei de Xauxa», l'obra campió en el seu gènere.

Com celebrar aquest èxit superior a tots els del teatre infantil?...

Per a deixar record d'aquest èxit, i perquè el gran nombre de petits que no poden assistir a les funcions dels infants del Romea per manca de mitjans, no es quedin amb el desig de conèixer «Quimet i Rei de Xauxa» el dissabte, a la tarda, a les tres, ja que es donarà una representació extraordinària d'aquesta obra, completa, absoluta i totalment re-uita.

Sense trampa ni cartró, tot el teatre gratuït. No hi haurà taquilla.

LES ESTRENES

TIVOLI

«Mandolinata», del mestre Guridi.

...que havia de cantar-la Vicenç Simon.

...que aquest està malalt.

...que el substituirà Adolf Sirvent.

...que la vedette del Principal Palace, Conxita Rey, es troba a Madrid.

...que ha dit que hi anava per assumptes familiars.

...que els comentaristes, però, creuen que no tornarà a reintegrar-se a la Companyia de la Carbajal.

...que l'absència de Conxita és més sentida pels habituals al Principal.

...que es tracta d'una dona bella i bona artista.

...que al Fuenccarral, de Madrid, s'ha estrenat, amb gran èxit, la sarsuela «La del mano de flores».

...que Laura Pinillos, Casavilla, Alady i Lepe obtingueren una crendre» triomfal.

...que a la companyia debutà el veterà actor Josep Moncayo.

...que Casimiro Ortas actuarà al Beatriz, de Madrid.

...que es presentarà amb «Pu-Chu-Lingo», de Capella i Lucio.

...que Conxita Constanza, la bella actriu, obté un succeït en la seva interpretació d'un erol de mecanògrafa en la comèdia «Arriba!».

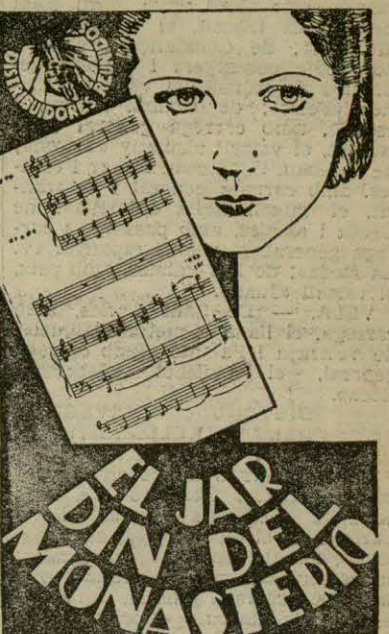
...que es veu molt sol·licitada.

...que no ho és per el tant d'acord amb el caràcter de la raça el

S'estrena avui, al cinema

METROPOL

Inspirat en la famosa simfonia

No el deixeu de veure al cinema

METROPOL

Les portes del Romea s'obriran al públic a la una de la tarda. Els nens aniran entrant i ocuparan les localitats per rigorós torn d'arribada, i una vegada ocupades totes —platea, pis i general— es tancaran les portes del teatre, per tal que la «parroquia» estigui degudament acomodada. No es permetrà l'entrada a ningú més, sigui l'hora que sigui.

COMIC. — Avui, divendres, a la nit, tindrà lloc, a aquest teatre, l'estrena, a Barcelona, de la revista —classificada pels seus autors «d'història còmica arrebrada»— en tres actes (el segon i tercer sense interrupció) original i el llibret dels senyors Joaquim Vela i Enric Sierra, amb música del popular mestre Guerrero, «Las Insaciables», amb l'estrena de la qual faran el seu debut a Barcelona els eminents artistes de la revista Blanqueta Pozas i Miquel Ligeró, els quals assoliran amb l'esmentada obra un sorollós èxit al «Teatre de Maravilla», de Madrid, arribant a centenària al cartell d'aquest teatre.

Una altra gran artista que farà la seva presentació a la nostra ciutat amb l'esmentada obra, és la primerríssima vedette de la companyia Margarida del Castiell, de formosa, sens igual, mexicana de pura raça, per a assolir un sens fi aplaudiments dels que tinguin el plaer de presenciar les seves actuacions. Una altra no menys important artista que farà també la seva presentació a Espanya, és la gentilíssima dansarina mexicana Issa Marqué, la qual procedeix dels més importants espectacles europeus i recentment arribada de París, on ac ha d'assolir un dels seus més grans èxits. També es presentarà l'aplaudidíssim ballari excentrí Jhon Bux, el qual executarà uns balls amb l'esmentada dansarina.

Invent sensacional!

EVERSHARP

GRADUABLE

La primera ploma estilogràfica del món, completament ajustable a la manera d'escriure de cada persona. Té 9 gruixos diferents d'escriptura. Es garanteix incondicionalment

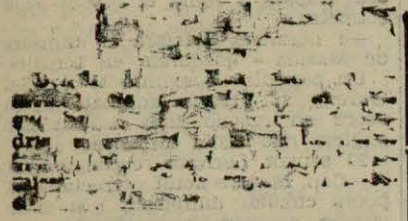
Per ésser el més nou i tenir una presentació de gran luxe, és el més indicat per a un obsequi

De venda: en bones llibreries i papereries

Malgrat les negatives oficials continua la carrera d'armaments

Un cas que ha fet parlar

Els comissionats anglesos que volien anar a Astúries

EL SENYOR VAQUERO DIU QUE HO IGNORA

Madrid, 15. — En arribar a la Cambra el ministre de la Governació, els periodistes preguntaren al senyor Vaquero què hi havia de la comissió anglesa que havia anat a Astúries.

El senyor Vaquero respongué que el President del Consell ja havia donat una referència sobre l'esmentada comissió a la sortida del Consell.

Els periodistes preguntaren si havien estat expulsats d'Espanya, i el senyor Vaquero digué que no en sabia res.

Esperament

El futur Estatut de Premsa

El futur Estatut de Premsa és esperat amb evident recel. Hom tem que la llibertat no hi guanyarà gran cosa.

Acabem de llegir a Informaciones — el diari d'en March — el que segueix:

«Nada tiene que temer la Prensa digna, elevada y consciente, de ese Estatuto, donde se fijarán la extensión y los límites de su trascendental cometido.

La ley de Prensa, como todas las leyes, sólo puede provocar el recelo o la animadversión de quienes piensan transgredirla, de los que viven a salto de mata, rehuyendo los caminos de la responsabilidad, bordeando los Códigos.

También en este aspecto el Estatuto de Prensa servirá para diferenciar a los que son verdaderos órganos de opinión, de los que a veces lo parecen sin serlo, y de los que no reúnen, ni en el fondo ni en la forma, las condiciones morales y materiales exigibles a los periódicos.

Después de leer, así, la nostra por es convertire en pánico.

LA PREOCUPACIO EUROPEA DEL SARRE

INFORMACIONES SENSACIONALES DE LA PRENSA ANGLESA

Londres, 15. — El «Daily Mail» ha estat el primer diari de donar la notícia «bomba» que revela que, en el més rigorós secret, el ministre de la Guerra i el d'Afers Estrangers procedien a l'establiment de voluntaris per a la policia del Sarre. La notícia ha causat enorme sensació.

Ara, el «Morning Post», defensor entusiasta del Gabinet Nacional, afirma que fou el Govern anglès qui suggerí al francès la conveniència a punt, durant el plebiscit del Sarre, a enviar aquest territori si calia fer-ho així.

UNA DECLARACIO DEL GOVERN ANGLE RESPECTE LA SITUACIO DEL SARRE

Londres, 15. — A la Cambra dels Llocs s'ha plantejat aquesta tarda la qüestió del Sarre. Lord Stanhope, en nom del Govern, ha dit que aquest no podia mesclar-se directament en cap aspecte de la qüestió del Sarre, perquè no l'afecta cap responsabilitat ni té interès en l'esmentada qüestió. Diu que el Consell de la Societat de Nacions nomenà i Comissió integrada per tres personalitats, encarregat de realitzar els treballs preparatoris dels plebiscits, i que, després dels treballs que ha realitzat fins ara, ha presentat un «rapport» al Consell de la S. de N., «rapport» que no

ha estat rebut encara pel Govern anglès.

En el que fa referència a la qüestió personal del senyor Knox, president de la Comissió de Govern del Sarre, ha dit lord Stanhope que a soció especial de policia secreta de Scotland Yard vetlla continuament per la seva seguretat.

EL RECLUTAMENT DE LA POLICIA INTERNACIONAL

Praga, 15. — Com és sabut, la Comissió del plebiscit del Sarre ocupada també a cercar, per a l'època de la celebració d'aquell, una policia internacional composta de gendarmes o agents retirats, ciutadans de països «neutrals».

Segons el periòdic «Naradny Listy» ha ofert els seus serveis a l'esmentada Comissió uns mil antics gendarmes txecoslovacs.

Aquest periòdic posa de relleu, es tracta d'una missió temporal, d'un allotjament purament individual, en el qual les autoritats nacionals txecoslovacques no tenen per intervenir.

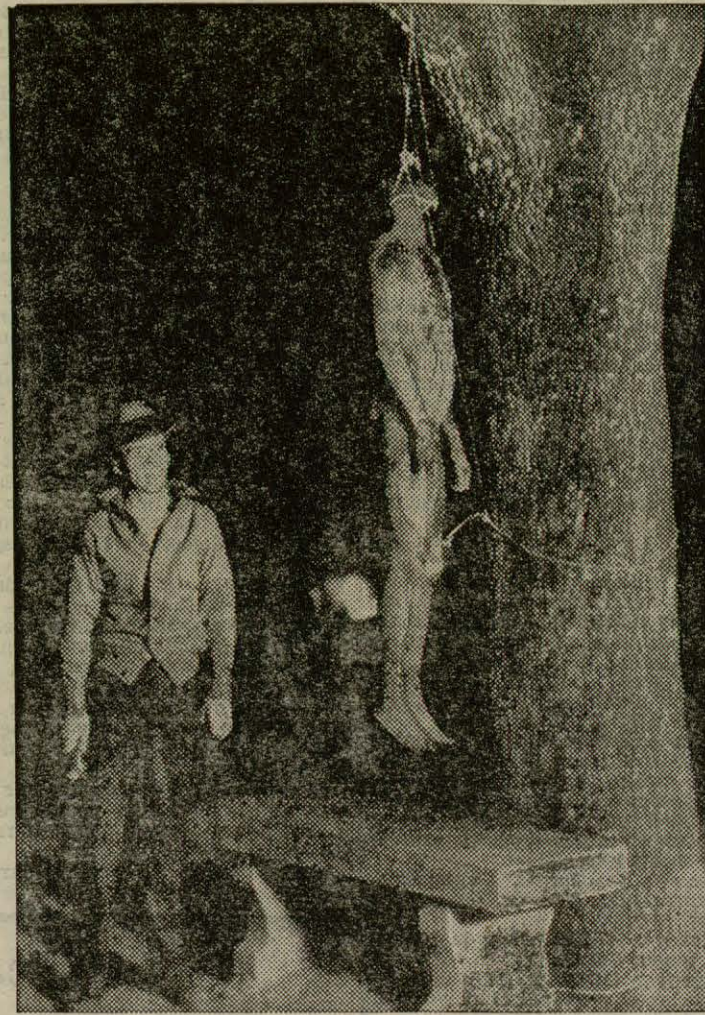
LAVAL DONA COMPTE DEL «RAPPORT» DEL SARRE ALS SEUS COMPANYS DE GOVERN

París, 15. — En la reunió que ha celebrat el Consell de Ministres aquest matí, el ministre d'Afers Estrangers, M. Laval, ha presentat als seus col·legues un extens «rapport» sobre la qüestió del Sarre, en el qual explica les entrevistes que ha celebrat amb l'ambaixador alemany senyor Roland Koster, els dies 6 i 9 d'aquest mes.

El mateix document ha estat llegit aquesta tarda a la reunió de la Comissió d'Afers Estrangers de la Cambra de Diputats.

Referint-se als treballs preparatoris que realitza el Comitè dels Tres, el senyor Laval ha posat de relleu el punt de vista francès, i ha exposat el mateix en la pròxima sessió del Consell de la Societat de Nacions.

LA LLEI INEXORABLE DE LYNCH

Un negre, acusat d'haver atacat i assassinat una nena a Mariana (Florida) ha estat tret de la presó per la multitud indignadíssima, la qual després de apallissar-lo l'ha penjat. — El cos mutilat del negre penjat d'un arbre (Express Foto.)

DESPRES DE L'ATEMPTAT DE MARSELLA

A ROMANIA ES DETINGUT UN TERRORISTA CROATA

Bucarest, 15. — La policia ha detingut el croata Andreu Granichek, antic refugiat al camp de concentració de croates de Janka-Puszka (Hongria). El detingut aconseguí refugiar-se a Romania després de l'atemptat de Marsella i usava el nom d'Asnich Marchi.

Desde Belgrado informen que Granichek és un perillós terrorista al qual cercava la policia iugoslava des de fa diversos anys.

Belgrado ha sol·licitat l'extradició a Romania l'ha concedida i el terrorista croata ha estat conduït a la frontera amb bona escorta.

ELS HONGARESES DIUEN QUE NO PERDEN LA SANG FREDA

Budapest, 15. — De fon autoritzada es diu que Hongria guarda la seva sang freda davant les mesures preses darrerament per l'agència de la policia internacional.

Com és sabut, l'agència de policia internacional composta de gendarmes o agents retirats, ciutadans de països «neutrals».

Segons el periòdic «Naradny Listy» ha ofert els seus serveis a l'esmentada Comissió uns mil antics gendarmes txecoslovacs.

Aquest periòdic posa de relleu, es tracta d'una missió temporal, d'un allotjament purament individual, en el qual les autoritats nacionals txecoslovacques no tenen per intervenir.

LAVAL DONA COMPTE DEL «RAPPORT» DEL SARRE ALS SEUS COMPANYS DE GOVERN

París, 15. — En la reunió que ha celebrat el Consell de Ministres aquest matí, el ministre d'Afers Estrangers, M. Laval, ha presentat als seus col·legues un extens «rapport» sobre la qüestió del Sarre, en el qual explica les entrevistes que ha celebrat amb l'ambaixador alemany senyor Roland Koster, els dies 6 i 9 d'aquest mes.

El mateix document ha estat llegit aquesta tarda a la reunió de la Comissió d'Afers Estrangers de la Cambra de Diputats.

Referint-se als treballs preparatoris que realitza el Comitè dels Tres, el senyor Laval ha posat de relleu el punt de vista francès, i ha exposat el mateix en la pròxima sessió del Consell de la Societat de Nacions.

d'aquesta capital es desmenten rodament els rumors segons els quals les autoritats iugoslaves havien realitzat expulsions en massa de residents hongaresos.

Als mateixos cercles afirmen que no ha estat decretada cap ordre d'expulsió, sinó que a diversos residents hongaresos s'ha negat la renovació del permís de residència en finir el permís de que gaudien fins ara.

Acaben dient que la premsa hongaresa ha exagerat aquests dies extraordinàriament els fets.

LES PETICIONS DE IUGOSLAVIA A LA SOCIETAT DE NACIONS RESPECTE L'ATEMPTAT

Ginebra, 15. — Hom sap de bona font que es realitzen negociacions diplomàtiques entre el Govern iugoslau i les grans potències per tal que a la sessió del Consell de la Societat de Nacions, que s'inaugurarà aquest mes, es cerqui la fórmula de determinar la responsabilitat per l'atemptat de Marsella i que es prenguin en consideració les propostes iugoslaves encaminades a la repressió de les activitats terroristes dels diferents agrupaments d'emigrats iugoslavs.

Un diputat que es sent representant veritable del poble

I el volen processar perquè ven el pa a més bon preu que els flequers

París, 15. — El diputat per l'Alt Loire, Filibert Besson, per al qual es demana l'arrestament de immunitat parlamentària, per una de les seves habituals «genialitats», ha obert tres fleques a París, on ven el pa d'excel·lent qualitat al preu de 1'40 francs el quilo, en lloc de vendre'l al preu de taxa oficial, que és d'1'90 francs el quilo.

El ja anomenat «Député boulangère», tot deixant-se de paraules i actuant, lluita així per l'abaratiment de la vida cara, i per tal de demostrar amb fets la immoralitat que posa l'economia controlada d'aquí.

Com és natural, les seves fleques no donen abast per a servir el poble públic que hi acut a proveir-se del que el públic anomena «pa de Filibert Besson».

Mentrestant hom anuncia que el gremi de flequers de París ha sol·licitat que es procedeixi contra Besson per incompliment de la llei.

Rememorant

Quan manen les dretes

Diu Euzkadi, de San Sebastián: «En las elecciones últimas, consideradas por muchos como un triunfo rotundo de las derechas, éstas, aliadas al partido radical, obtuvieron en todo el Estado cuatro millones seiscientos noventa y seis mil seiscientos sesenta y ocho votos. Las izquierdas, en opinión de muchos derrotadas, sumaron en votos cinco millones ciento noventa y siete mil novecientos cuatro.

Los «vencedores», derechas y radicales sumados, obtuvieron, por tanto, quinientos un mil doscientos veintiséis votos MENOS que los «vencidos».

Esto es un HECHO.

Aun cuando pretendan olvidarlo en su embriaguez triunfal quienes más debieran tenerlo en cuenta.

... pero ¿quién se atreve a decirlo a los dretes?

Sobretot quan manen.

Mèxic es defensa de la clerecia catòlica i dels generals perturbadors

Mèxic, 15. — Han estat detinguts el general de la Mora i Josep Mútilo Eno, acusats de pertànyer a elements revolucionaris partidaris del general Antoni Villareal, candidat derrotat a les darreres eleccions presidencials.

Sembla que l'ordre de detenció contra els esmentats senyors l'ha estat motivada per la publicació d'un manifest atribuït al general Villareal, en el qual aquest es declarava enemic obert del Govern i promotor d'un moviment que havia d'eliminar abans del dia 20 del pròxim mes de desembre.

Les autoritats han negat que aquestes detencions s'hagin efectuat, però no obstant la muller del general de la Mora ha anunciat que el seu marit ha estat detingut per funcionaris del Departament de l'Interior.

Mèxic, 15. — El Comitè semi-oficial que té al seu càrrec la campanya antireligiosa i que ha iniciat un moviment per tal d'aconseguir eliminar l'ús dels noms de sants, projecta una festa impressionant per al 13 del pròxim mes de desembre, festivitat de la Verge de Guadalupe, Patrona de Mèxic.

Hom diu que els bisbes i sacerdots expulsats dels diversos Estats mexicans vindran a aquesta capital per tal de sol·licitar del Govern que modifiqui les lleis que limiten el nombre de sacerdots.

LA GUERRA DEL CHACO

CONTINUA L'OFENSIVA DEL CHACO

La Paz, 16. — L'Alt Comandament bolívia comunica que, recapturat Villazon ha estat tallat el camí principal que va del fort de «Piculab» al de «27 de Noviembre». Aquest darrer lloc, estratègic també, ha caigut a poder de les forces bolíviaves, i bé ha estat defensat tenaçment pels paraguaians, els quals tractaven de conservar aquesta posició costats el que costés, perquè es tracta d'una «clau» de camins.

El comunicat afegeix que des del dia 6 del corrent mes els paraguaians han estat obligats a retirar-se a més de 60 quilòmetres de les seves posicions anteriors.

Les fàbriques Argus i Siemens estan construint motors, i treballen a un ritme de quatre torns de sis hores cada un, diu el comunicat.

El periòdic citat afegeix el següent: «A aquestes construccions de casernes, de terrenys d'aviació i d'espores distresades de fàbriques d'armes i municions, als armaments a-

CONTINUA LA PREPARACIO DE LA GUERRA

NO PAGUEN ELS DEUTES PER TAL DE PODER SE ARMAR, DIU UN DIARI SUIS

Ginebra, 15. — El diari suís «Berliner Tageblatt» ha publicat diversos informes sobre el rearmament alemany, que el saber de font ben informada.

Entre altres detalls, dit periòdic senyala la instal·lació a Bukov (prop de Burg, de grans dipòsits de municions, en la construcció dels quals hi ha empleats més de mil homes.

A Minden s'està construint un gran camp d'aviació militar. A Stuttgart, 1400 obrers estaven treballant activament en la construcció d'un nou terreny aeronàutic.

A Alt Garz (Meklenburg) s'han construït fortificacions marítimes amb canons anti-aeris, que efectuen una vegada cada setmana, exercicis pràctics de tir, amb obusos veritat.

Aimar s'ha construït una fàbrica d'avió en la qual treballen 3 equips diaris. Aquesta fàbrica ocuparà uns 4.000 homes.

A la badia de Lübeck, Krupp ha comprat un gran terreny per tal de construir una fàbrica destinada a la construcció de canons.

A Hamburg, les fàbriques Bloom i Voss estan treballant activament en la fabricació d'avió.

Al districte d'Aschersleben, ha començat la construcció de casernes, que hauran d'estar acabades a la tardor del 1935. La construcció d'aquestes edificacions costarà uns 12 milions.

A la badia de Wismar ha estat instal·lat un gran camp d'aviació. Sembla que s'han registrat diversos actes de sabotatge. A Neumarkt, on es troba igualment un servei de construccions militars, s'està procedint amb inusitada rapidesa a la realització de construccions subterranies de gran importància.

A Wurtemberg s'ha construït una escola d'esports de les tropes d'assalt, en la qual s'organitzen cursos que duraran de quatre a sis setmanes, i reuniran a cada curs de 5.000 a 6.000 participants.

En l'exèrcit s'efectuen noves promocions a graus superiors de comandament. Moltes de les noves promocions recauen sobre membres de les tropes d'assalt.

Les fàbriques Argus i Siemens estan construint motors, i treballen a un ritme de quatre torns de sis hores cada un, diu el comunicat.

El periòdic citat afegeix el següent: «A aquestes construccions de casernes, de terrenys d'aviació i d'espores distresades de fàbriques d'armes i municions, als armaments a-

ris febrilment preparats s'ha d'afegir una altra classe d'armaments: els que pertanyen a la guerra química i la guerra de gasos, sobre els manegs dels quals s'està instruint ja a l'exèrcit.

Amb els cossos de complement i els auxiliars voluntaris, la Reichswehr ha quedat convertida en un exèrcit enorme.

Alemanya s'està armant conscientment i amb totes les seves forces, per a la guerra. Per a això no li manca ni diner ni primeres matèries. No es paga a l'estranger, perquè és necessària el diner per a la construcció d'armaments.

ALEMANYA TORNA LA PILOTA I DIU QUE «LS QUE S'ARMEN I PREFEREN LA GUERRA SON ELS ANTICS GUERRA

Berlin, 15. — La premsa alemanya fa ostensible la seva enveja davant les notícies que es venen rebent de París i Londres demostratives que Anglaterra, segons sembla influenciada per les informacions sobre els suposats preparatius aeris d'Alemanya, tendeix a coordinar la seva diplomàcia i els seus preparatius militars amb les potències occidentals (França i Bèlgica).

El recent discurs de Ramsy MacDonald a Guildhall ha decepcionat profundament als medis competents alemanys ja que el Premier britànic ha eliminat el nombre d'Alemanya en citar els dels altres països amants de la pau.

Els periòdics alemanys emplen llargs articles i informacions sobre aquesta qüestió amb títols com els següents: «Responsabilitat d'Anglaterra», «Ve de Londres la iniciativa per al desplaçament de tropes franceses», «Exercicis aeris secrets», «Anglaterra modernitza el seu exèrcit», etc.

Sota aquests títols veuen la llum extensos extractes de l'òrgan conservador anglès «Daily Mail» i d'altres diaris anglesos demostrant que el Govern de Londres adopta una actitud que no sembla respondre als esforços de l'enviat de Hitler, Von Ribbentrop i que no té en compte les concessions econòmiques fetes a Leith Ross pel doctor Schacht.

EL GOVERN ANGLESE SE HA INTERPELLAT RESPECTE L'ACORD AERI

Londres, 15. — El redactor diplomàtic de l'òrgan laborista «Daily Herald» creu saber que d'un moment a l'altre s'interpellarà el Govern a la Cambra dels Comuns prop del suposat acord aeri de defensa entre Anglaterra, França i Bèlgica.

TOT SIGUI PER LA PAU

Itàlia ajuda l'obra de pau a què es diuen dedicats tots els Estats europeus donant armes de debò als infants (Foto. S. Català.)

Focs de Bengala

EL CARRER I LA SELVA

Edgar Rice Burroughs va tenir una gran pensada en inventar el seu Tarzan de les Mones. L'home-sim, a despit de la inversemblança del relat, s'ha fet popular a tot arreu, tal i com se'n va fer Sherlock Holmes quan el que això escriu era jove. No és prudent establir comparacions entre les dues figures. Només les equips el fet que els autors respectius, estimulats per l'èxit, han esmentat les seves creacions fins a saturar-ne el mercat i fatigar el públic. I si mai segones parts no han estat bones, menys ho seran les seixenes o divuitenes.

Aquí Tarzan és a Barcelona, i meravella els espectadors d'un determinat cinema, a través de les incidències del film que protagonitza. L'haver dut Tarzan al llenguatge permet als seus devots, entre altres coses, familiaritzar-se amb el seu crit de guerra, esgarip formidable, molt difícil de copiar en la narració escrita. Això corrobora l'eficàcia del cinema sonor quant a impressionar les multituds que veuen i escolten. I compren millor que llegir.

Però és el cas que el crit de guerra de Tarzan no es circumscriu a la sala d'espectacles. Un camió de propaganda segueix tota la ciutat i un aparell ad hoc emet a cada cantonada el terrible uol. Això entre de ple en el concepte americà de la propaganda i no

és, en rigor, cap cosa delictiva. En una plaça espaiosa, en una ampla avinguda, on competeixen en estrèpits claxons d'auto, campanes de tramvia, trepig de vianants, rodar de carros, altaveus de bar i pregons de venedors, no ve d'un soroll més. La jungla passa de llarg, cohibida, i el seu crit no espera ningú.

Però en un carrer estret i viticentista de la Barcelona vella, en un d'aquells carrers que tenien per a Xavier Viura un encant sobtat, l'estridència selvàtica del crit de Tarzan pot produir diuen que l'ha produïda ja — una justificada alarma que pot arribar al tancament de portes i que els ciutadans amaguen les criatures. I, francament, no estan pas les coses perquè prodiguem «sants» així com així.

No serà pas perquè als carrers d'un sector arcaic no hi puguin haver terribles caníbals, fèrries rinoceronts o llagrimajants cocodrils. Sabem que hi són; però van vestits d'usuari, de prozenet, de fariseu o d'altres coses, i cal respectar-los l'incògnit. Cal que el carrer sigui el carrer i la selva, la selva. El crit de guerra de Tarzan escapa tan poc als barris d'Emili Vilanova, com si en plena selva tropical oïssim cridar: «Qui compra maduixes!»

J. M. FRANCES

Mac Donald nega que anglesos i japonesos acuin d'acord

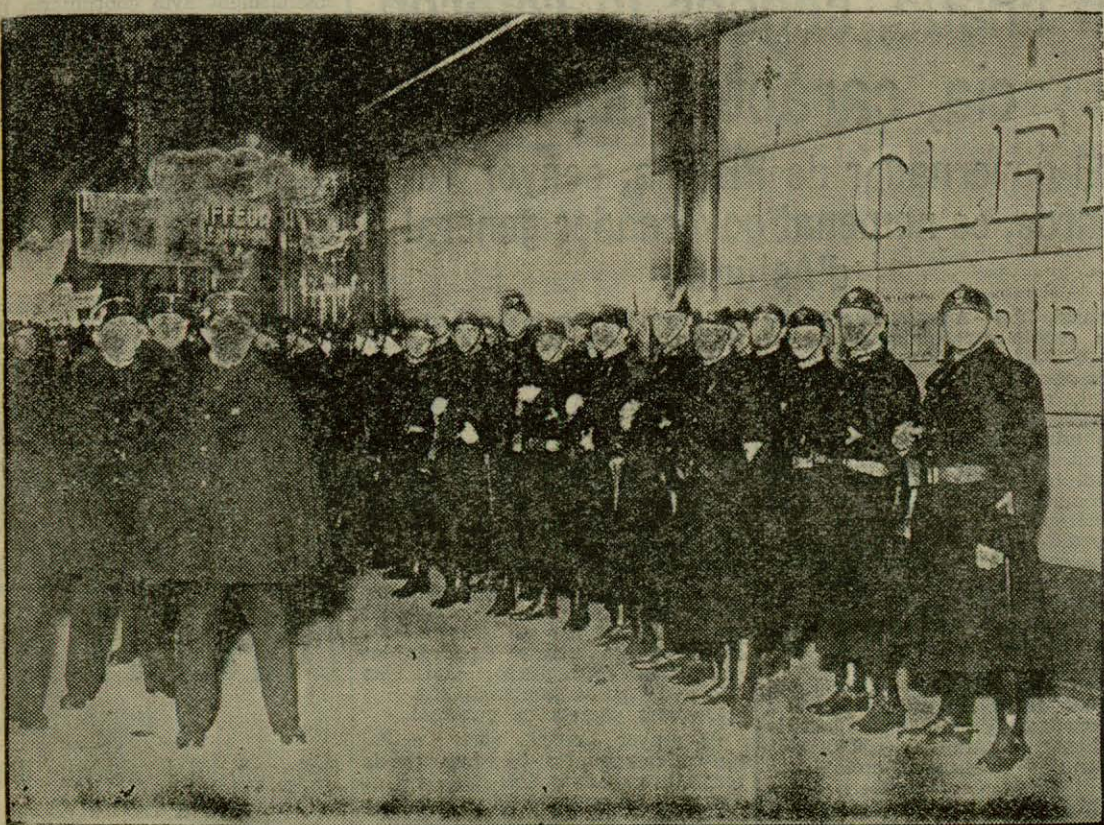
Londres, 15. — El primer ministre, Mr. MacDonald, ha fet les següents interessants declaracions: «Tinc gran interès a declarar que els representants dels Estats Units han estat informats de la totalitat del curs de les negociacions entre els representants japonesos i els anglesos durant les converses, de la mateixa manera que hem informat plenament i oportunament als representants japonesos, que tot el que ha ocorregut en les converses anglo-nordamericanes.

No hi ha ni un paràgraf de veritat en uns informacions publicades, segons les quals entre els japonesos i els anglesos hi ha una activitat secreta, molt intensa, en els terrenys econòmic i polític.

En el que es refereix al Govern, les negociacions sobre la qüestió txil entre Anglaterra i el Japó estan suspeses des de fa uns mesos.

I finalment he de dir, pel que es refereix a la missió comercial i industrial que ha estat recentment al Japó, que dita missió no tenia cap caràcter oficial i que solament representava la Federació d'Indústries britàniques.

Aquest número ha estat visat per la censura

Precaucions als carrers de París durant la darrera crisi

(Foto S. Català)